SJORS

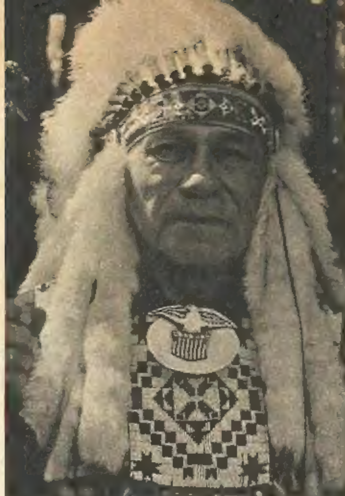
van de Rebellenclub

Nr. 8 22 februari 1964
VERSCHIJNT WEKELIJKS

OP BEZOEK BIJ HET OPPERHOOFD

Chef Astenha-Ron-Kwas, opperhoofd van de Irokezen van Kanawaka, in vol ornaat.

We weten allemaal wat Indianen zijn en we weten ook dat de Indianen die nog in Amerika leven, bijeenwonen in zogenaamde reservaten. Hoe ziet zo'n reservaat er nu uit en hoe zien de Indianen er uit, die erin wonen? Om daar een antwoord op te kunnen geven zijn twee Fransen, een journalist en een fotograaf, onlangs in een van de Indianenreservaten van Canada gaan kijken. Over hun belevenissen vertellen zij het volgende.

We hadden afgesproken dat we een bezoek zouden brengen aan het reservaat Kanawaka, dat gelegen is op de zuidelijke oever van de Sint-Laurensrivier op een paar kilometer afstand van de stad Montreal. Op een zonnige ochtend reden we er vanuit Montreal naar toe. Bij de ingang werden we opgewacht door een jongeman in westerse kleding, die plechtig zijn linkerhand ter hoogte van zijn hart bracht en ,,Ow" zei. Hij vertelde ons dat hij de zoon van de chef van het reservaat was, en nodigde ons uit plaats te nemen in zijn auto, die verderop geparkeerd stond.

Toeristen vragen de chef om zijn handtekening en daartoe is hij (tegen betaling) graag bereid.

Even later reden we door het reservaat. Je kunt het je het beste voorstellen als een groot park, dat doorsneden wordt door wegen. Langs die wegen staan huizen en kleine villa's en daarin wonen de Indianen. De rit duurde niet lang. Een paar minuten later reden we een dorpje binnen. Er stond een aantal huizen met tuinen en gazons eromheen. In het midden van dit dorp bevond zich het huis van de chef. We stapten uit en werden voorgesteld aan de heer Astenha-Ron-Kwas, chef van het reservaat. Hij was een forse, vriendelijke man in westerse kleding. Het enig opvallende aan hem waren een snoer van buffeltanden, dat hij om zijn hals droeg, en een insigne van porselein, voorstellend een adelaar met gespreide vleugels, op zijn borst. Zijn lange haar was in zijn nek bij elkaar gebonden. Hij nodigde ons uit binnen te komen en wij volgden hem in zijn modern ingericht huis (compleet met TV en telefoon). Hij trok zich daarop terug in een aangrenzende kamer en toen even later de deur weer openging, konden we onze ogen bijna niet geloven. Daar stond chef Astenha-Ron-Kwas, maar nu was hij een echte Indiaan, gekleed in een prachtig pak, dat rijk versierd was met veren en pluimen. Achter hem kwamen zijn vrouw Kawen-Na-Ro-Roc en zijn kinderen. Ze installeerden zich allemaal in gemakkelijke stoelen en de chef begon te vertellen.

,,In Canada en Amerika leven nog ongeveer tweehonderdvijftigduizend Indianen. Ze behoren tot zes grote stammen: de Bloed-Indianen, de Sioux, de Zwartvoet-Indianen, de Ojiboa, de Sateao en de Irokezen. Elk van die stammen is weer onderverdeeld in zogenaamde clans. Het reservaat Kanawaka hoort tot de stam van de Irokezen. Mijn stam is onderverdeeld in zes clans: die van de Schildpad, de Beer, de Wolf, de Vredespijp, de Rots en de Havik.

De Canadese regering heeft niets over ons te zeggen. Onze onafhankelijkheid is geregeld door het verdrag van Parijs. Daarin staat onder andere dat wij de eigenlijke bezitters van Noord-Amerika zijn, dat we vrij mogen gaan en staan waar we willen, dat we mogen jagen, vissen en reizen. De bleekgezichten zijn verplicht ons medische en sociale hulp te bieden. Wij van onze kant mogen ons niet mengen in dingen die hun alleen aangaan. Als we willen, kunnen we de Amerikaanse of Canadese nationaliteit aannemen, maar bijna niemand doet dat; wij blijven liever Indiaan. Daar komt bij, dat, áls we een andere nationaliteit aannemen, we ook te maken krijgen met de wetten en de belastingen van dat land."

Als hij niets anders te doen heeft, helpt de chef (nu in burger) zijn vrouw in de keuken.

Astenha-Ron-Kwas is al zesendertig jaar opperhoofd van de Irokezen van Kanawaka. Hij bezit de macht om recht te spreken, hij is de enige in het reservaat die zich door ,,bleekgezichten" mag laten fotograferen en als hij dat wil, kan hij iemand van buiten de stam tot erelid benoemen. Adenauer, Maurice Chevalier en Patachou zijn ereleden van de Irokezenstam. De laatste heet in het Irokees Io-Ha-Tih-Io, dat betekent: zij die een mooie stem heeft.

Een dorp in het Kanawakareservaat. Geen wigwams, maar huizen met tuinen en gazons. . .

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

HET IS JUIST PRACHTIG, PROFESSOR, DAT WE AAN DE VERKEERDE KANT VAN HET EILAND AANKOMEN! NIEMAND HOORT EN NIEMAND ZIET ONS!
JA, MENSEN, WE DRIJVEN GELUIDLOOS IN DIT STUKJE WRAKHOUT NAAR HET EILAND TOE!
ZO IS HET!
OPA EN KAPITEIN SALVO HEBBEN GELIJK. BEN BONKERT EN ZIJN BENDE WETEN NU NIETS VAN ONZE KOMST AF!

KIJK EENS AAN HOE EENVOUDIG EEN LANDING OP DE ROTSEN KAN VERLOPEN!
HOERA! GERED!
DANK ZIJ EEN GROTE GOLF ZIJN WE VEILIG GELAND. ALLEMAAL UITSTAPPEN. EINDE VAN ONS TOCHTJE OVER DE WOELIGE ZEE!
TJONGE TJONGE
BONK

HOU DE MOBILOFOON GOED VAST, KAPITEIN, ANDERS HEBBEN WE ER STRAKS NIETS MEER AAN!
ZEG, PROFESSOR, HEBT U ER ENIG IDEE VAN WAAR WE NU ZIJN?
IK WEET HET ECHT NIET, OPA. NU IK GEEN KAART HEB, BEN IK HELEMAAL DE KOERS KWIJT!

IK HEB EEN REUZENHONGER! STRAKS GA IK EEN HENGEL MAKEN EN OP EEN RUSTIG PLEKJE LEKKER EEN BEETJE VISSEN!
GEEN KLETSPRAATJES, OPA! WE MOETEN EERST EEN VEILIG ONDERKOMEN ZIEN TE VINDEN, DAN ZIEN WE VERDER!
OEF!
MOETEN WE DIE HOGE BERG OP, KAPITEIN?

TUSSEN DEZE ROTSBLOKKEN VINDEN WE WEL EEN DROOG EN VEILIG PLAATSJE!
HÈ JA, ECHT GEZELLIG!

VRIENDEN, DIT LIJKT MIJ EEN VEILIGE PLAATS OM ONS BIVAK OP TE SLAAN! GOED BESCHUT EN ZO...
JA, ECHT FIJN VOOR MENSEN DIE VAN DE FRISSE LUCHT HOUDEN EN GEZOND WILLEN BLIJVEN!

OP DAT OGENBLIK VERTROK AAN DE ANDERE KANT VAN HET EILAND BEN BONKERT MET HET VAARTUIG VAN PROFESSOR PIECKER, OP ZOEK NAAR HET GEZONKEN KAPERSCHIP...
DAAR GAAN WE DAN! OP NAAR DE GOUDMIJN VAN DE PROFESSOR!
GEEN GEKLETS! LET LIEVER OP JE WERK!

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

TJONGE, TJONGE! DAT IS ER EVEN WARM TOE GEGAAN!
STIL! HOU JE MOND, SAM, EN VOLG ME!

OLD SHATTERHAND ZOEKT ZWIJGEND ZIJN WEG DOOR HET DONKERE STRUIKGEWAS. OMDAT HIJ PLOTSELING NIETS MEER VAN DE AANWEZIGHEID VAN SAM MERKT, ROEPT HIJ ZACHTJES...

SAM! SAM HAWKENS! HOOR JE ME NIET? SAM! SAM! WAAR ZIT JE?

HIJ ZAL WEL VLAK BIJ HET KAMP VAN DE KIOWA'S DE RIVIER ZIJN OVERGESTOKEN. WAT ONVOORZICHTIG! WAAROM IS HIJ NIET ACHTER ME AAN GEKOMEN?

NA ENIGE TIJD BEREIKT OLD SHATTERHAND VEILIG ZIJN EIGEN KAMP.
IS SAM HAWKENS AL TERUG?
NEE. HIJ IS WEER DOOR DE KIOWA'S GEVANGEN GENOMEN.

DAN ZAL HET NIET MEEVALLEN HEM VOOR DE TWEEDE KEER TE BEVRIJDEN. WIJ MET ONS ZEVENEN TEGEN VIJFTIG TEGENSTANDERS... EN WAT VOOR TEGENSTANDERS!

WIJ ZULLEN EEN OF ANDERE LIST MOETEN BEDENKEN. ER ZIT NIETS ANDERS OP!
HET LIJKT ME BETER NOG ENKELE UREN TE WACHTEN ALVORENS OP PAD TE GAAN.

TEGEN MIDDERNACHT ZET DE TROEP ZICH BEHOEDZAAM IN BEWEGING.

ZODRA ZE OP DE ANDERE OEVER ZIJN AANGEKOMEN, GAAN OLD SHATTERHAND EN DICK STONE OP VERKENNING UIT...

...EN ZIJ DOEN EEN VERRASSENDE ONTDEKKING!
SAPRISTI! ZIJ ZIJN ER VANDOOR!
JAMMER! MORGEN ZULLEN WE HUN SPOOR WEL VOLGEN. NU IS HET EERST ZAAK WEER BIJ WINNETOU TE KOMEN.

BIJ HET AANBREKEN VAN DE DAG BEREIKT OLD SHATTERHAND MET ZIJN MANNEN DE OPEN PLEK IN HET BOS, WAAR WINNETOU OP HEM WACHT.
49

DE GROTE KRIJGER IS BEZIG VOORBEREIDINGEN TE TREFFEN VOOR DE BEGRAFENIS VAN ZIJN VADER EN ZIJN ZUSTER.
MIJN RODE BROEDER MOET ZICH WEL HEEL ONGELUKKIG VOELEN.

HEBBEN JULLIE DE MOORDENAAR?
HIJ IS ER HELAAS VANDOOR.

OLD SHATTERHAND VERTELT AAN WINNETOU WAT ER GEBEURD IS. HET OPPERHOOFD VAN DE APACHEN LUISTERT ZONDER EEN SPIER VAN ZIJN GEZICHT TE VERTREKKEN. DAARNA ZEGT HIJ...
JIJ BENT MIJN BROER, OLD SHATTERHAND, EN JE WEET WAT IK HEB VERLOREN. LATEN WIJ ALS BROERS SAMEN ONZE DIERBARE DODEN DE LAATSTE EER BEWIJZEN.

DE BEGRAFENISPLECHTIGHEID VAN INTSHU-TSHUNA EN ZIJN DOCHTER IS SOBER, MAAR ONTROEREND.

EN NU ACHTER DE KIOWA'S AAN! SAM HAWKENS MOET BEVRIJD EN SANTER GESTRAFT WORDEN!

IK DENK, DAT ZIJ WEL OP ONZE KOMST VOORBEREID ZULLEN ZIJN.
GEEN TWIJFEL AAN! HET WAS HEEL VERSTANDIG VAN JE, WINNETOU, TWEE KRIJGERS OM VERSTERKINGSTROEPEN UIT TE STUREN.

DE KIOWA'S HEBBEN EEN DUIDELIJK SPOOR ACHTERGELATEN. MISSCHIEN WEL WAT AL TE DUIDELIJK. HET LIJKT MET OPZET UITGELEGD...
DAT IS EEN HEEL VERSTANDIGE OPMERKING, WINNETOU. LATEN WE EERST DE OMGEVING EENS VERKENNEN.

KIJK! DAAR KOMEN TWEE MANNEN AAN.
EN HET ZIJN NOG WEL BLANKEN.
50

NAAR VREEMDE LANDEN

JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE THISBE, HADDEN EEN BRIEF VAN KAPITEIN SELBY, WAARIN STOND DAT DE REDER PROUST HEM HAD BEVOLEN HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. OP MONORAKA-EILAND BLEEK JOANS VADER TE ZIJN VERDWENEN. DE JONGELUI ONTDEKTEN DAT PROUST, DIE ZE DOOD WAANDEN, ZICH TEGENOVER HEN HAD VOORGEDAAN ALS DE COMMISSARIS VAN POLITIE.

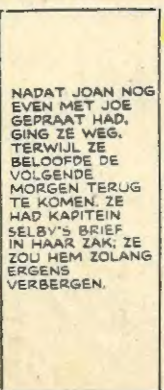

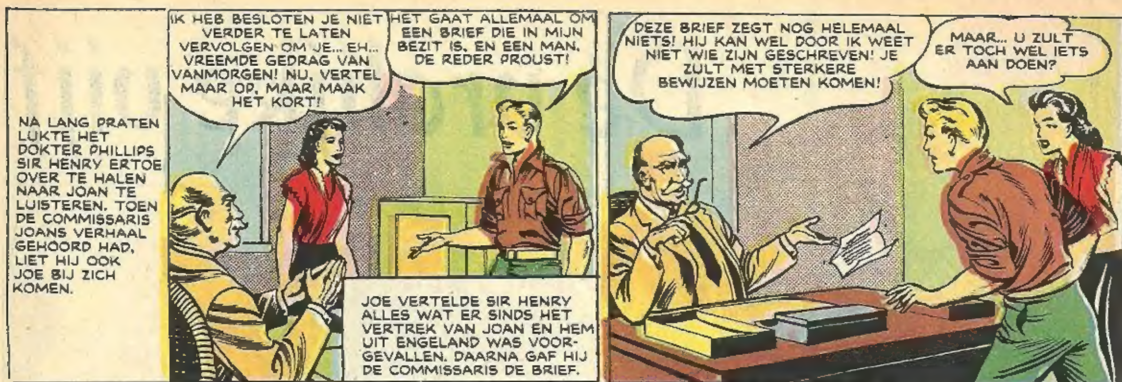
JOAN PROBEERDE DE WOEDENDE COMMISSARIS NOG TOT REDE TE BRENGEN, MAAR HIJ WILDE NIET LUISTEREN. TOEN JOAN EVEN DAARNA BUITEN KWAM, VERSCHEEN HET HOOFD VAN HAAR VRIEND VOOR HET GETRALIEDE VENSTER VAN ZIJN CEL.

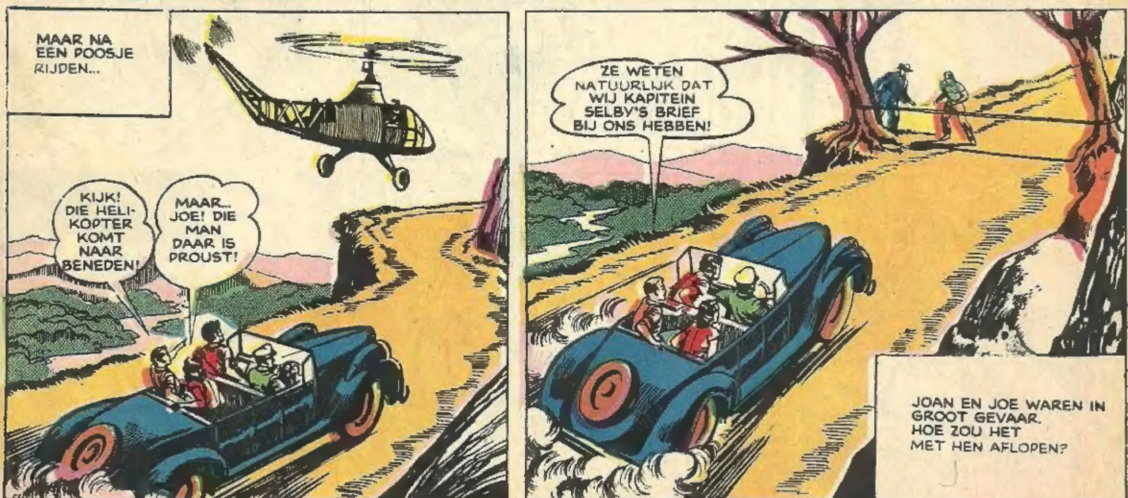

NA LANG PRATEN LUKTE HET DOKTER PHILLIPS SIR HENRY ERTOE OVER TE HALEN NAAR JOAN TE LUISTEREN. TOEN DE COMMISSARIS JOANS VERHAAL GEHOORD HAD, LIET HIJ OOK JOE BIJ ZICH KOMEN.
IK HEB BESLOTEN JE NIET VERDER TE LATEN VERVOLGEN OM JE... EH... VREEMDE GEDRAG VAN VANMORGEN! NU, VERTEL MAAR OP, MAAR MAAK HET KORT!
HET GAAT ALLEMAAL OM EEN BRIEF DIE IN MIJN BEZIT IS, EN EEN MAN, DE REDER PROUST!
JOE VERTELDE SIR HENRY ALLES WAT ER SINDS HET VERTREK VAN JOAN EN HEM UIT ENGELAND WAS VOORGEVALLEN. DAARNA GAF HIJ DE COMMISSARIS DE BRIEF.
DEZE BRIEF ZEGT NOG HELEMAAL NIETS! HIJ KAN WEL DOOR IK WEET NIET WIE ZIJN GESCHREVEN! JE ZULT MET STERKERE BEWIJZEN MOETEN KOMEN!
MAAR... U ZULT ER TOCH WEL IETS AAN DOEN?

BEMOEI JE NIET MET MIJN ZAKEN! GA WEG, ALLE TWEE! IK HEB NOG MEER TE DOEN!
ER IS MET HEM NIET TE REDENEREN!
ONTMOEDIGD GINGEN JOAN EN JOE WEG. ZE HADDEN NOOIT GEDACHT DAT HUN VERHAAL NIET GELOOFD ZOU WORDEN. HET WAS TOCH ECHT WAAR!
BAH, WAT EEN NARE MAN! IK HEB HEM NIET EENS NAAR MIJN VADER KUNNEN VRAGEN.
WE MOETEN NU EERST JE VADER ZIEN TE VINDEN. ALS HIJ ONS VERHAAL HEEFT GEHOORD, ZAL HIJ WEL WETEN WAT WE VERDER MOETEN DOEN!
MET HET GELD DAT JOE NOG OVER HAD, GINGEN ZE NAAR EEN SCHEEPSKANTOOR OM VOOR ZICHZELF EN HUN VRIEND MOTU SANDERS PASSAGE TE BOEKEN OP EEN BOOT NAAR MONORAKA-EILAND, WAAR JOANS VADER ZOU ZIJN VERDWENEN.
WE WILLEN GRAAG ZO GAUW MOGELIJK VERTREKKEN.
JULLIE MOETEN EERST PER AUTO NAAR PERUMA. DAAR ZAL EEN VAN ONZE SCHEPEN JULLIE AAN BOORD NEMEN. MONORAKA-EILAND LIGT ONGEVEER ZESTIEN KILOMETER VERDEROP

MAAR JOAN EN JOE KONDEN NIET WETEN DAT DE MAN VAN HET SCHEEPSKANTOOR EEN MEDEPLICHTIGE VAN PROUST WAS!
DUS ZE NEMEN DE WEG NAAR PERUMA? DAN ZAL IK ZE ONDERWEG WEL ERGENS OPVANGEN.
IK KAN U HELPEN, MENEER PROUST. LUISTER, IK HEB EEN IDEE!...
HET IS HEEL EENVOUDIG! DE WEG NAAR PERUMA IS STIL EN EENZAAM.
IK VIND HET EEN GOED PLAN.
INTUSSEN...
MET DEZE AUTO ZIJN WE ZÓ IN PERUMA!
EN MET DE BOOT ZIJN WE BINNEN EEN PAAR UUR BIJ MONORAKA-EILAND!

MAAR NA EEN POOSJE RIJDEN...
KIJK! DIE HELIKOPTER KOMT NAAR BENEDEN!
MAAR... JOE! DIE MAN DAAR IS PROUST!
ZE WETEN NATUURLIJK DAT WIJ KAPITEIN SELBY'S BRIEF BIJ ONS HEBBEN!
JOAN EN JOE WAREN IN GROOT GEVAAR. HOE ZOU HET MET HEN AFLOPEN?

De vrolijke vijf

Vlak bij de Edelweiss-school had een circus zijn tenten opgeslagen. De eigenaar, Angela's oom Jack, had zijn nichtje en haar vriendinnen uitgenodigd een voorstelling te komen bijwonen.

van de Edelweiss-school

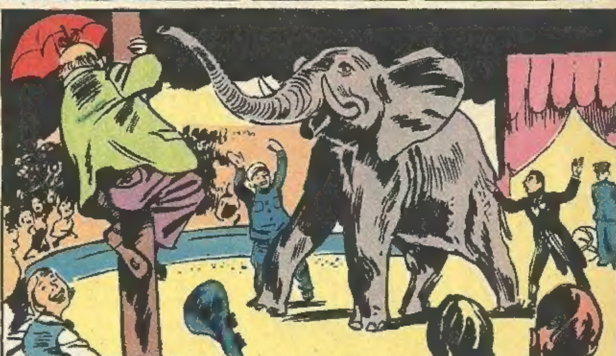

DE WAAGHALS

Toen die barre winter ten einde liep, gebeurde het dat Bennie Versteeg een mensenleven redde en er nog een pak slaag voor kreeg op de koop toe. . . Dat pak slaag was een vergissing, al deed het niet minder pijn, maar Bennies heldendaad was zó echt, dat er een groot stuk over in de krant kwam.

Bennie Versteeg was dertien, maar hij zag er uit als een kereltje van tien, zo klein en mager was hij. Daarom noemden de jongens op school hem Bennie de Mug; maar de grote mensen noemden hem Bennie Waaghals. Aan bijnamen had hij dus geen gebrek, al begrepen zelfs de meeste grote mensen niet eens dat de bijnaam die zij hem gaven het gevolg was van die andere...

Dat kwam zo: Bennie was veel liever een grote, dikke jongen geweest, zoals zijn vriend Wim, die de grootste van de school was. Daarom probeerde Bennie zijn vriend in alles na te apen en waagde hij véél meer dan de andere jongens van zijn klas. Als een boom te hoog leek om erin te klimmen, dan klauterde Bennie hijgend naar de top, vanwaar hij eindelijk eens op de anderen kon neerzien. Bij het schotsenlopen in de winter was Bennie Versteeg natuurlijk haantje-de-voorste, in de hoop dat de jongens hem een flinke Ben zouden vinden. Maar ze bleven hem Bennie de Mug noemen. Dat deed Bennie veel verdriet en om tóch op te vallen werd hij steeds driester.

Ben woonde met zijn ouders en twee zusjes op het „eiland". Dat was geen echt eiland ergens in zee, maar een driehoekig stuk polderland, waar aan de ene kant de rivier langs stroomde en aan de andere zijde de Poldervaart. Het „eiland" was dus wel degelijk omringd door water, maar over een lange houten brug kon je over de Poldervaart komen, die daar wel dertig meter breed was. Elke dag fietste Ben over die houten brug naar school, samen met Wim, die ook op het eiland woonde. Wims vader was molenaar. De hoge windmolen stond juist achter de dijk langs de Poldervaart en je kon hem helemaal vanuit het dorp zien, zo hoog was hij. Op een vrije woensdagmiddag, toen er geen zuchtje wind stond, was Ben boven in de molenwieken geklommen om de wereld eens vanuit de hoogte te bekijken. Over de vaart zag hij het dorp liggen als een handvol speelgoedhuisjes rondom het kerkje en de mensen leken poppetjes uit een sprookje van Gulliver. Bennie Waaghals was niets bang daar boven in die wiek, maar toen de molenaar hem ontdekte, schrok de man zich een ongeluk. Sinds die dag mocht Ben nooit meer bij Wims vader op de werf komen.

De barre winter begon al met een ijzig voorproefje en binnen twee dagen waren alle sloten dichtgevroren. Alleen de druk bevaren rivier vroor toen nog niet dicht en de Poldervaart werd opengehouden door de motorschuitjes, waarmee de boeren hun melk naar de fabriek in het dorp brachten. Het ijs op de sloten in de polder was nog onbetrouwbaar, maar natuurlijk waren Bennie en Wim de eersten die zich erop waagden. Wim stampte het met zijn grote schoenen tot schotsen en Bennie de Mug liet zien dat je ook via de schotsen over een sloot kon komen, als je vlug was. De schooljongens stonden veilig op de kant naar de waaghals te kijken en telkens steeg er een gejuich op, als hij bijna uitgleed en nèt nog niet in het ijskoude water tuimelde. Dan zouden ze in hele drommen achter hem aan kunnen lopen naar zijn huis en zingen van „Een snoek ge-van-gen. Een snoek ge-vangen." Maar de jongens wachtten vergeefs. Telkens bereikte Bennie droog de overkant en steeds ging hij weer terug om op nieuwe schotsen zijn durf te tonen. Jaloers op zijn succes waagden nu ook andere jongens zich op de schotsen, maar zij waren zwaarder en lang niet zo vlug als Bennie. Twee tegelijk doken er kopje onder en nu werden zij door de hele klas naar huis gebracht onder het tartend gejoel van: „Een snoek ge-van-gen."

door

Harry van Batenburg

Als een boom te hoog leek om erin te klimmen, dan klauterde Bennie hijgend naar de top, vanwaar hij eindelijk eens op de anderen kon neerzien.

Iedereen was er nu wel van overtuigd dat niemand zo goed kon schotsjelopen als Bennie de Mug; hij was licht, hij was lenig en watervlug. Nu had hij eindelijk eens iets, waarin hij uitblonk boven alle anderen en Bennie Waaghals was daar verbazend trots op. Het speet hem dan ook geen klein beetje toen de winter zich na een korte dooi zó vast in het zadel zette, dat er nergens meer schotsen te vinden waren. Zelfs de vaart en de rivier vroren dicht en de kranten schreven dat er zo'n barre winter sinds 1890 niet geweest was. De oude mensen vertelden lange verhalen over de strenge winters die zij zich herinnerden, maar naargelang de maanden vorderden, raakte iedereen ervan overtuigd dat deze winter alle records ging breken.

Heel Europa verkleumde in de greep van een der grimmigste winters sedert mensenheugenis. En het duurde maar voort. . . Mens en dier wachtten hunkerend op de zon en de lente. Toen de lente aarzelend begon te komen, met een harde, gure wind uit het westen, brak het ijs op de toegevroren rivieren in decimetersdikke schotsen, die zich rommelend en donderend een weg baanden stroomafwaarts naar de open zee. Het ijs ging kruien, zoals dat heet. De rivier stuwde het op, liet de grote schotsen over elkaar kantelen en hoopte het op tot ware ijsbergjes. Die dreven, afzonderlijk of met enkele tegelijk, de rivier af tot zij tegen andere bergjes botsten en van lieverlee een grote ijsberg vormden. Zo'n berg kon niet door de open vaargeul of door een bocht in de rivier. Maar de stroom dreef altijd weer nieuwe schotsen aan, die donderend en krakend op de vastgelopen ijsberg botsten. . . Een rivier met kruiend ijs, het is een angstig schouwspel, want het water is altijd sterker dan de dijken; sterker dan de bruggehoofden en andere obstakels. Het drijft de harde ijsmassa's voor zich uit en vernielt alles wat het tegenkomt.

Ook de rivier langs het „eiland" begon de schotsen op te drijven tot bergen, begon de bergen tegen de dijk omhoog te schuiven met groot geweld. En een dag later brak het ijs in de Poldervaart, die al het water en de talloze schotsen niet verwerken kon. De vaart werd een wilde stroom en toen de grote schotsen tegen de pijlers van de oude houten brug bonkten, begon die te kreunen en te kraken. . . Steeds meer schotsen dreven tegen de houten pijlers van de brug. De boeren uit de omtrek en de gemeentewerklui, die het gevaar zagen aankomen, probeerden nog het ijs te breken en de kleine schotsen onder de brug door te voeren, maar de stroom was veel sterker dan zij. Tegen de avond bezweek eerst een pijler waarop de brug rustte en in de nacht de tweede. Toen stortte de brug in met een verschrikkelijk gekraak en het ijs dreef verder, planken en balken met zich meevoerend alsof het brandhout was.

Nu woonden Ben en Wim werkelijk op een eiland; de brug was weggeslagen en er was geen enkele verbinding meer met het dorp. De tien of twaalf kinderen die op het eiland woonden, vonden het wel lollig, want zij konden de volgende dagen niet naar school. Maar de volwassenen dachten er anders over. Die staarden somber naar de rivier aan de ene en de vaart aan de andere kant van het eiland, die beide vol pakijs zaten. Zij wisten zich met hun gezinnen opgesloten tussen de twee dijken en vroegen zich bezorgd af, wat er zou gebeuren als de kruiende rivier nóg hoger kwam. . . als de schotsen een gat in de dijk zouden slaan of eroverheen kruien . . O, er zou wel hulp komen opdagen. Zodra de ergste ijsgang over was, zou er een nieuwe brug over de vaart gebouwd worden en dan kon ook de veerpont weer varen over de rivier. Maar dat kon nog wel enkele dagen duren. . . Een paar dagen. Zo lang hadden ze nog wel voedsel en kolen voor de vijf gezinnen op het eiland; de een zou aan de ander geven wat hij missen kon en zo hadden ze immers niets te vrezen?

Maar op de middag van de tweede dag ontdekten de eilandbewoners opeens dat er nog andere dingen nodig waren dan voedsel en kolen.

In een klein huisje langs de dijk woonden twee oude mensen, Gerard en Miebetje; zij waren ver in de zeventig en Miebetje kwam haast nooit buiten. Het oude vrouwtje zat altijd voor het raam in haar leunstoel en knikte vriendelijk tegen de kinderen die daar voorbijkwamen. Gerard maakte nog elke dag zijn wandeling naar het dorp om boodschappen te doen en eenmaal per week ging hij naar de apotheek om tabletjes voor zijn vrouw te halen. Zonder die tabletjes kon Miebetje niet in leven blijven. Zij had er zes per dag nodig en de apotheker gaf ze aan Gerard telkens mee voor een week tegelijk. „Gerard," had de dokter eens tegen hem gezegd, „zorg altijd dat je genoeg tabletjes voor Miebetje in huis hebt en als je ze eens niet kunt komen halen, dan moet je laten opbellen door de molenaar; dan worden ze subiet bezorgd."

„Best, meneer de dokter," had de oude man gelachen, „maar voorlopig ben ik zelf nog sterk genoeg om ze te komen halen." En zo maakte hij elke week zijn wandelingetje naar de apotheek.

Op de dag nadat de brug was weggespoeld, zou Gerard tabletjes gaan halen. . . Steunend op zijn stok kwam hij over de dijk gesloft, diep gebogen tegen de snijdende wind. Miebetje had hem de wollen sjaal goed om de oren geknoopt en de kraag van zijn jas nog eens opgetrokken. Zo kwam hij bij de oprit van de brug en zette grote ogen op, toen hij ontdekte wat er was gebeurd. „Maar ik moet mijn tabletjes halen," zei hij tegen de mannen die met bezorgde blikken naar het kruiende ijs stonden te kijken. De mannen lachten; zij wisten niet hoe belangrijk die tabletjes voor Miebetje waren.

„We hebben er nog maar een stuk of tien. . ." zei Gerard ongelukkig, doch het geluid ging verloren in de woedende wind en de mannen schonken geen aandacht meer aan hem. Later ging hij naar de molenaar; of die meneer de dokter wilde opbellen voor de tabletjes van Miebetje. De molenaar beloofde het en gerustge-

steld ging de man naar huis. Meneer de dokter zou wel zorgen dat de tabletjes er kwamen... Maar de molenaar had zoveel te bellen vanwege die kapotte brug, dat hij helemaal vergat de dokter op te bellen. Hij voerde gesprekken met de dijkgraaf en het heemraadschap over de maatregelen die men zou nemen als de nood aan de man kwam. Hij belde de burgemeester en de wethouders van het dorp, want de molenaar was nu zo'n beetje de leider van de geïsoleerde eilandbewoners; ze noemden hem lachend „de onderburgemeester". De molenaar was de hele dag druk in de weer en hij dacht aan alle dingen, behalve aan de tabletten voor Miebetje. Tegen de avond kwam oude Gerard weer aansloffen op zijn zwarte klompen. Of hij meneer de dokter nou al had opgebeld...

„Verdraaid, nee," schrok de molenaar, „maar ik zal het morgenochtend allereerst doen."

„Als je maar weet dat we nog maar vijf tabletjes hebben," mopperde de oude man en boos klotste hij weer over de schemerige dijk op huis aan. Wims moeder had het gehoord. „Wat zijn dat voor tabletjes, die Gerard moet hebben?" vroeg zij bezorgd.

„Weet ik veel," bromde de molenaar moe, „het zal wel iets tegen de griep zijn of zo; je weet hoe dat gaat met oude mensen. Ik heb wel wat anders aan mijn hoofd."

„Toch zou ik er morgenochtend eerst maar eens over bellen," raadde moeder hem aan, „al zou ik echt niet weten hoe de dokter ze nu kan laten brengen."

„Morgen wordt er misschien al een noodbrug gelegd," antwoordde de molenaar optimistisch, „en dan kan Miebetje zoveel tabletjes krijgen als ze maar hebben wil."

Doch de volgende dag zag het er helemaal niet naar uit dat de noodbrug gelegd kon worden... De rivier en de Poldervaart voerden geen nieuw ijs aan, maar langs beide zijden van het eiland lagen zij volkomen dicht met schotsen die voortdurend op en neer dansten. Aan de kant van het dorp stonden hele drommen mensen op de kade naar de vernielde brug te kijken en naar de eilandbewoners, die soms even op de dijk te zien waren. Zij schreeuwden en zwaaiden wel naar elkaar, maar zij konden elkander op deze afstand niet verstaan boven het gebulder van de wind. De enige die contact met de vaste wal had was de molenaar. Die zat de hele morgen te telefoneren en gaf dan de berichten uit het dorp door aan de andere mannen op het eiland. Tegen de middag dacht hij opeens aan de tabletten voor Miebetje en hij belde de dokter op.

„Meneer de dokter is op ziekenbezoek in de polder," antwoordde het dienstmeisje, „maar misschien wilt u vanmiddag nog eens bellen?" Dat beloofde de molenaar. Nauwelijks had hij de haak weer op het toestel gelegd, of de oude Gerard kwam geheel overstuur het erf op strompelen. Wat de molenaar er nou aan dacht te doen, wilde hij weten, want Miebetje had daarstraks haar laatste tablet ingenomen en er waren nog altijd geen nieuwe gebracht. „Gebracht?" lachte de molenaar. „Wie zou ze je kunnen brengen, zolang de noodbrug niet gelegd is? Ik heb de dokter trouwens opgebeld, maar hij is niet thuis. Ik zal het in de loop van de middag nog weleens proberen." Ineens moest oude Gerard even gaan zitten; hij voelde zich zo akelig wee van binnen en de tranen sprongen hem in de ogen. Nu begreep hij pas wat het betekende van de wereld afgesneden te zijn, al was het maar voor een paar dagen.

„Maar Miebetje gaat dood," schreide hij. „Ze gaat sebiet dóód, als ze haar tabletjes niet krijgt."

„Kom nou, Gerard," trachtte moeder hem te troosten, „zo'n vaart zal het toch zeker niet lopen? Kom, ik ga een kop koffie voor je inschenken en dan zal ik wat aspirienen voor Miebetje meegeven, is dat goed?"

De oude man stond op. „Aspirienen!" snoof hij verachtelijk. „Jullie denken zeker dat ik voor de lol hierheen kom." En zonder de molenaar of zijn vrouw nog een blik waardig te keuren kloste hij de deur uit.

Later op die dag ging het nieuws over het eiland, dat Miebetje ziek lag en gebrek aan medicijnen had. De dokter was teruggekomen van het bezoek aan zijn vele patiënten in de polder en had met schrik vernomen dat de molenaar om tabletten voor de oude vrouw gebeld had. Maar ook de dokter stond machteloos in dit geval. Natuurlijk zou er zo snel mogelijk raad geschaft worden, maar hij wist nog niet hoe.

Terwijl de grote mensen druk beraadslaagden, kwamen Wim en Bennie bij elkaar aan de oever van de brede Poldervaart. „Ik zou er wel over durven," peinsde Bennie, „ik kan schotsjelopen als de beste..."

„Maar ze laten je niet gaan," waarschuwde Wim. „Als je vader in de gaten krijgt wat je van plan bent, dan sluit hij je op. En bovendien zijn dit geen gewone schotsen; ze liggen over elkaar geschoven en ze zijn voortdurend in beweging."

„Toch weet ik zeker dat ik de overkant zou halen," beweerde Ben, „maar ik ben bang dat die lui daarginds mij niet terug laten gaan."

„Dat doen ze zéker niet," zei Wim met een blik op de dorpelingen aan de overkant. „Kijk, de politie loopt daar ook en die grijpt je in je kraag, eer je bij de dokter bent."

Ineens sprong Bennie op. „Ik heb het!" juichte hij. „Als ik niet terug mag, dan maken we een Sessellift."

„Een... wat?" vroeg Wim verbaasd.

„Een Sessellift," legde Ben uit, „dat is zo'n kabelbaan die ze in de bergen gebruiken. Kom op. We hebben touw nodig; een hele rol vliegertouw en dan nog wat dikker touw en jij moet boven in de molen klimmen om de lijn te vieren terwijl ik naar de overkant loop." Wim begreep nu wat zijn vriend bedoelde en samen begonnen ze aan de uitwerking van het gevaarlijke plan, dat de grote mensen niet mochten weten. Een rol vliegertouw was gauw gevonden en boven in de molen wist Wim een dunne lijn te liggen van wel honderd meter lang. Die zou later aan het vliegertouw gebonden worden, als Ben veilig de andere oever had bereikt. Als eenmaal die sterke lijn dwars over de vaart was gespannen, kon daarlangs een katrol worden geleid met een mandje eraan. Dan zou Miebetje haar medicijnen krijgen, eer het te laat was. In zenuwachtige haast troffen de jongens hun voorbereidingen, stiekem, opdat de grote mensen het niet zouden merken. Wim sloop

...maar hij ging verder, bezeten van één gedachte: Miebetje moet haar medicijn hebben...

de trappen op naar het bovenste luik van de molen en Bennie stond beneden op het erf te trappelen van kou en ongeduld. Eindelijk ging daar hoog in de molen een luik open en Wim vierde het vliegertouw uit, tot Bennie het einde ervan kon pakken, dat hij met een stevige lus om zijn middel bond. Zijn dikke jas en zijn schoenen had hij al op het erf gelegd om zich gemakkelijker te kunnen bewegen. Hij begreep opeens dat zijn plan levensgevaarlijk was en alles zou eisen van zijn behendigheid. Wim volgde van boven uit de molen al zijn bewegingen met bonzend hart. Diep beneden zich zag hij de brede vaart met de bewegende schotsen met hier en daar een streep donker water ertussen. Hij zag ook een klein, tenger joch zonder jas of schoenen, dat naar hem zwaaide. Hij kreeg opeens een grote bewondering voor zijn vriendje. Bennie Waaghals liep voorzichtig de dijk op, keek nog eenmaal achterom of Wim de lijn wel snel genoeg zou vieren en sprong toen zonder zich te bedenken op de eerste grote schots. Hij schoof een eindje door en de schots begon te kantelen onder zijn gewicht. Hij had al kletsnatte voeten, eer hij op de tweede schots kon stappen, maar hij ging verder, bezeten van één gedachte: Miebetje moet haar medicijn hebben...

Aan de overkant kregen plots een paar mensen de kwajongen in het oog. Zij begonnen woedend te schreeuwen dat hij terug moest keren. Was dat jong nou helemaal gek? Schotsjelopen op de sloten was al erg genoeg, maar hiér, op het kruiende ijs van de poldervaart....

„Het is Bennie Versteeg, die waaghals," schreeuwde een schooljongen. „Die wil altijd laten zien hoe flink hij is." De politieagent die tussen de mensen had gestaan rende naar de plek recht tegenover de roekeloze jongen en brulde dat hij onmiddellijk moest maken dat hij van het ijs afkwam. Doch Bennie Waaghals luisterde niet eens; die hield al zijn aandacht op de verraderlijk dansende schotsen gericht en danste van de ene op de andere. Bennies vader kwam de dijk op gerend, bleek van woede en van schrik. Machteloos moest hij toezien hoe zijn kwajongen midden op de Poldervaart tegen het kruiende ijs vocht. Hij durfde niet te roepen; één ogenblik van onoplettendheid kon nu de dood betekenen, want midden in de vaart was een zwarte geul, waar het water wild doorheen bruiste. Ook Bennie zag die verraderlijke spleet nu en hij aarzelde even op de rand van een grote schots. De schots begon langzaam onder zijn natte voeten weg te zakken en de toegestroomde mensen op de beide oevers hielden de adem in. Het werd even héél stil langs de vaart. Wim, boven in de molen, durfde niet te kijken hoe het zou aflopen, maar hij moest het vliegertouw uitvieren, opdat het niet zou breken bij een onverwachte sprong van zijn vriendje. Toen het water al boven zijn enkels stond, waagde Bennie de noodsprong... Hij háálde het, maar de volgende schots

Bennie werd opgevangen in de sterke armen van agent Kloppers.

was zo klein, dat hij zelfs zijn schamel gewicht niet droeg. Bennie plonsde tot aan zijn middel in het ijskoude water en de mensen op de oevers gilden van angst. Met katachtige lenigheid rukte de jongen zich aan een volgende schots omhoog en die was groot genoeg om vier magere Bennies te dragen. Hij kwam overeind, voelde vlug of de lijn niet geknapt was en sprong verder, rillend van kou. De politieman hield op met schreeuwen en vermaande ook de anderen zich verder rustig te houden. Hij stond klaar aan de oever om de kwajongen straks op te vangen, want hij begreep nu wel dat terugkeren onmogelijk was geworden. Dansend en springend van schots op schots bereikte Bennie tenslotte als een druipend katje de overkant en werd opgevangen in de sterke armen van agent Kloppers. „Miebetje," hijgde hij, maar eer hij zijn boodschap kon doen, had de agent hem over de knie gelegd en ten aanschouwen van de toegestroomde dorpelingen kreeg Bennie Waaghals een ouderwets pak voor de broek.

„Kwajongen," schreeuwde Kloppers zenuwachtig, „dekselse kwajongen, ik zal jou leren om..." Toen zag hij de dunne lijn, die van Bennies middel naar de molen liep, en verbaasd liet hij de jongen los. „Wat heeft dat te betekenen?" vroeg hij.

„De lijn," huilde Bennie, „breek de lijn niet; die hebben we nodig." En terwijl Kloppers hem opeens bezorgd als een vader in zijn warme jas wikkelde, kwam onder snikken en niezen het hele verhaal eruit: „Die lijn optrekken... Hatsjie... Trek... trek die lijn dan toch op... Maar voorzichtig dat ie niet breekt... Er zit, hatsjie... Er zit een dikkere lijn aan... die Wim nou gaat uitvieren... Het is voor de me... de medicijnen van Miebetje."

„Kerel," klonk opeens een luide stem op de kade, „dappere kerel. Jij bent er een uit duizenden, Bennie Versteeg." Alle mensen keken om. Het was dokter Hofman, die juist naar de vaart gekomen was. „Miebetje zal haar medicijnen hébben," lachte hij, terwijl hij een arm om Bennies schouder sloeg. „Voorzichtig met die lijn, agent, daar kan het leven van een oud mens van afhangen."

„Ik heb het al begrepen, dokter," bromde Kloppers en terwijl dokter Hofman de rillende jongen naar zijn auto voerde, palmde agent Kloppers heel voorzichtig de lijn in, die Wim vanuit het bovenluik van de molen vierde.

Iedereen had nu opeens bewondering voor het slimme plan dat twee schooljongens hadden uitgedacht toen de volwassenen met de handen in het haar zaten, en allemaal waren ze trots op Bennie Waaghals. De sterke lijn die op het vliegertouw volgde, werd door agent Kloppers in hoogst eigen persoon hoog in een lantaarnpaal langs de kade gebonden en Wims vader bevestigde het andere eind een paar meter lager aan een meerpaal op het eiland. De bovenmeester kwam met een katrol en een mandje aandragen en nu was het wachten nog slechts op de kostbare tabletjes. Dokter Hofman had beloofd ze zelf even uit de apotheek te gaan halen, maar allereerst stopte hij Bennie Versteeg in bed, de dekselse kwajongen die zijn leven had gewaagd voor een medemens.

Terwijl de mensen op de beide oevers de rest van het avontuur afwachtten, ging Bennies vader vlug naar de oude Gerard, die mistroostig bij zijn zieke vrouw zat, onbewust van wat zich langs de vaart had afgespeeld. „De tabletjes zijn onderweg," zei vader Versteeg eenvoudig, en trots voegde hij eraan toe: „Onze Ben is ze even halen..."

Oude Gerard schudde zijn grijze hoofd. „Ik geloof niét meer in sprookjes," zei hij nors, „jullie zeggen dat maar om me moed in te spreken."

„Als Versteeg het nou toch zégt..." glimlachte Miebetje dapper. „De wonderen zijn de wereld nog niet uit en misschien hebben ze nog wel gauw die nieuwe brug gebouwd..." Het zieke mensje bazelde zo maar wat; zij kon er niet tegen dat Gerard nu huilde en wie wéét begon zij tóch in sprookjes te geloven. Een kwartiertje later huilde zij ook, maar het waren tranen van blijdschap, want de molenaar stapte binnen met de tabletjes, die Bennie bijna het leven gekost hadden. „Die kwajongen," lachte hij trots, „die dekselse Bennie Waaghals. En hier zijn je tabletjes, Miebetje, en de complimenten van meneer de dokter en dat je ze maar gauw moet innemen..." Dat deed Miebetje en zo is het gekomen dat zij die lange, barre winter heeft overleefd.

En Bennie Waaghals? Die logeerde drie dagen bij de dokter en werd daar zo verwend, dat hij eigenlijk spijt had toen de noodbrug werd geslagen. De kranten beschreven op de voorpagina het roekeloze avontuur van Bennie Versteeg, die door dokter Hofman „een kerel uit duizenden" was genoemd

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

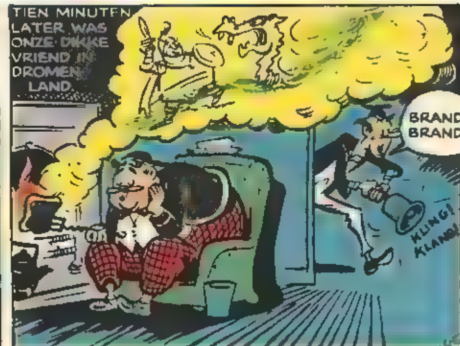

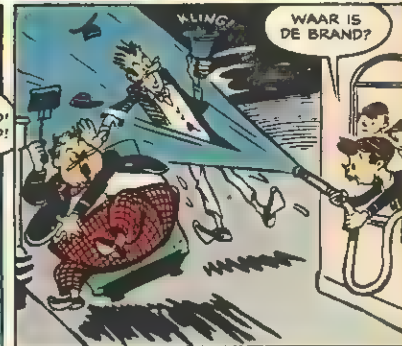

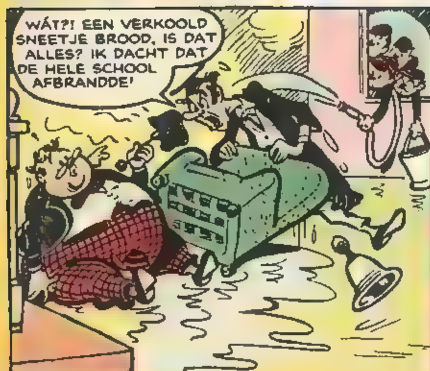

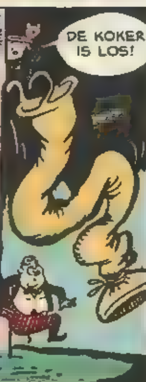

IK HANG DE KOKER OVER DE VENSTER-BANK...
HEE, KIJK UIT! DAT DING KWAM PRECIES OP MIJN NEUS!

VERVOLGENS KLIM IK ERIN EN LAAT ME NAAR BENEDEN GLIJDEN!

IN EEN PAAR TELLEN BEN IK BENEDEN!
DAT HAD JE GE-DROOMD!

ZO, MENEER KWEL IS VOOR EEN POOSJE BUITEN GEVECHT GESTELD!
HELP!

INTUSSEN OM DE HOEK...
KOM, KOM, LOLA, WAAROM WAS JE TOCH ZO BANG IN DIE FILM? DRAKEN [redacted] IMMERS NIET!
IK HOOP HET!

DE KOKER IS LOS!

ALLE MENSEN! EEN MONSTER!
GRRR!
EEN... EEN DRAAK!

HELP! IK WORD ACHTER-NA GEZETEN DOOR EEN DRAAK! HELP!

WACHT EVEN, NU KAN IK LOLA LATEN ZIEN HOE MOEDIG IK BEN!

DAPPERE BILLIE!
WEES NIET BANG, SCHOON MEISJE! IK ZAL DEZE DRAAK VERSLAAN ALS WIJLEN SINT JORIS!

ALS IK BILLIE IN MIJN HANDEN KRIJG...

WACHT, IK ZAL HET HELE GEVAL AAN DIE AUTO VASTMAKEN!

HELP!
ZO VERDWEEN DE „DRAAK" EN BILLIE KEERDE ALS OVER-WINNAAR TERUG NAAR SCHOOL...

DANK ZIJ MIJN MOEDIG OP-TREDEN ZUL JE VAN DAT MONSTER GEEN LAST MEER HEBBEN, LOLA!
JE BENT EEN HELD! MAAK EVEN DAT BLIKJE VOOR ME OPEN, WIL JE!

EEN OGENBLIK! IK MOET EERST EVEN IETS OPENMAKEN!

DE AANSTELLER! IK DACHT DAT HIJ EEN HELD WAS, MAAR HIJ GRIENT ALS EEN BABY!
PATS! PATS!
HELP! AU!

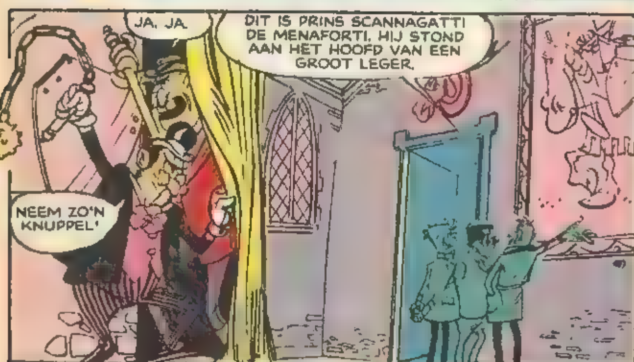
Kareltje Sprint

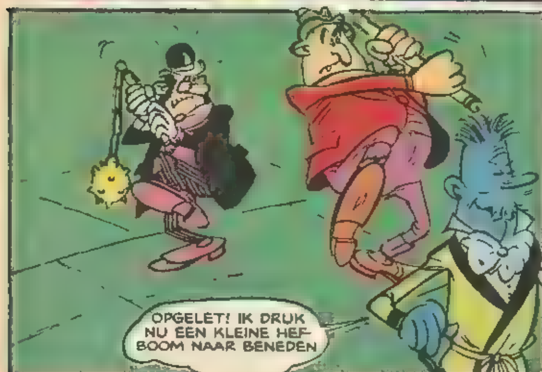

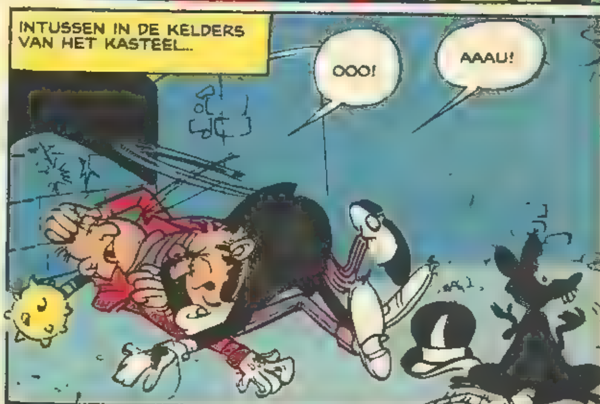

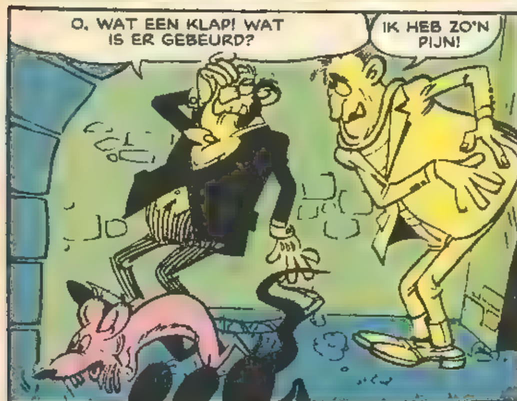

MILORD, BENT U ER WEL ZEKER VAN, DAT ER NIET ECHT IEMAND DOOR HET LUIK IS GEVALLEN?
YES, HEEL ZEKER!

U MOET WETEN, DAT MIJ DE LAATSTE TIJD HEEL VREEMDE DINGEN OVERKOMEN!
O JA? IK BEN GEK OP VREEMDE DINGEN!

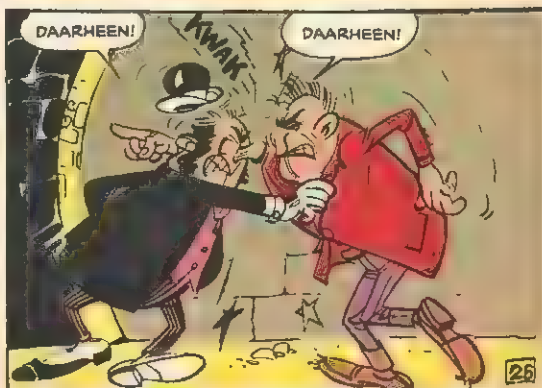

WE GAAN NU EERST ETEN EN DAN VERTELT U MIJ ALLES, PLEASE!

INTUSSEN IN DE KELDERS VAN HET KASTEEL...
OOO!
AAAU!

O, WAT EEN KLAP! WAT IS ER GEBEURD?
IK HEB ZO'N PIJN!

MISSCHIEN ZIJN WE WEL DOOR EEN LUIK GEVALLEN!
LUIK? AU!

VOORUIT, MIJN BESTE, WE MOETEN ZIEN HIER WEG TE KOMEN!
JA, IK KOM.
©real presse

DAARHEEN!
KWAK
DAARHEEN!

Map en moppie

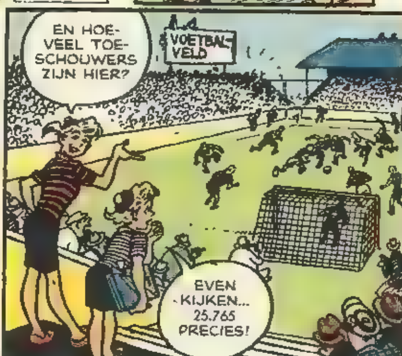

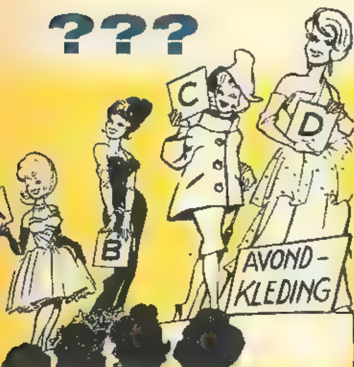

* *

??? WIE WEET HET???

ANTWOORDEN OP BLZ. 30

1. Een aantal mannequins toont avondkleding op een modeshow. Wie van de dames hoort niet in deze rij thuis, A, B, C of D?

2. Hoe heet de sluier van deze Spaanse schone?

3. Wie van deze drie grote mannen uit de geschiedenis hoort niet in deze rij thuis?

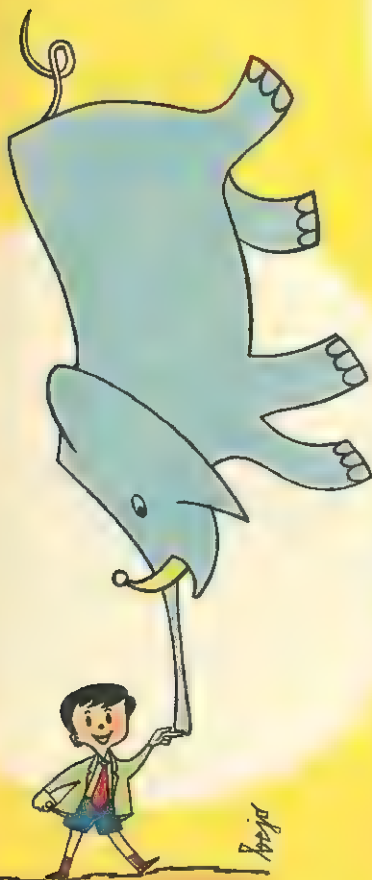

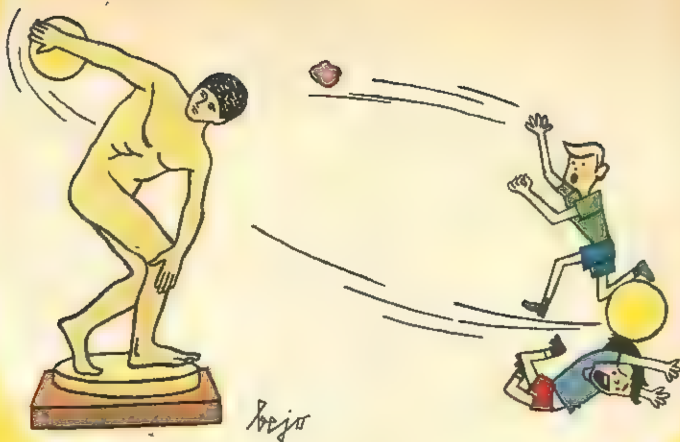
4. Het orkest heeft een muziekwerk ten gehore gebracht. Na afloop applaudisseert het publiek in de zaal. Wat zijn de functies van de twee heren die hier buigend danken voor het applaus?

5. Dit meisje woont in India. Hoe heet het wijde kleed dat zij draagt?

EVEN...

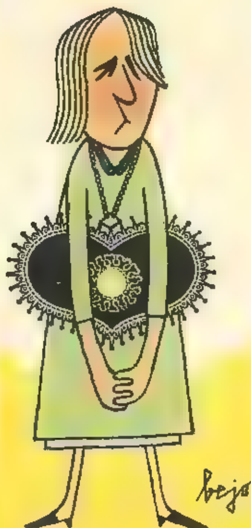

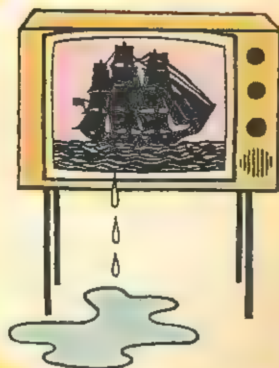

LACHEN!

22

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Ze vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. Dodey en Bobbie vinden een oude krant uit het jaar 1892, waarin een berichtje staat over een ongeluk met een postkoets. Meneer Yancy, de postbode, vertelt hun hoe het is gebeurd. De koets is door struikrovers overvallen. De inhoud, een zak met geld en geldswaardige papieren, is nooit teruggevonden. De kinderen vermoeden dat het eigendomsbewijs van de Tennissons in die zak heeft gezeten. Ze besluiten de kwestie nader te onderzoeken. De jongens verdenken Sim Leach ervan dat hij bij de Schoorstenen op zoek is naar de schat. Op een avond volgen ze hem, als hij er weer heen gaat. In een grot ontmoet hij een onbekende man. Later gaan ze opnieuw naar de Schoorstenen, nu vergezeld door meneer Bonner. Ze vinden de grot, maar worden door de onbekende verjaagd. Later vertelt Sim hun, dat deze man zijn broer Chris is, die vroeger de helper van de koetsier van de postkoets is geweest, maar die zelf het ongeluk toevallig niet heeft meegemaakt. Deze Chris wil nu alleen de postzak vinden. Er breekt een onweer los en de kinderen gaan schuilen in een oude ruïne. In de schoorsteen van de bouwval vinden ze de zak.*

Och, ik. . ." Mevrouw Tennisson was in de war. „Ik. . . ik. . ."

„Als ik een voorstel mag doen," zei meneer Bonner, „dan laat je gewoon de natuur zijn gang gaan met de onvermijdelijke vernietiging van de ruïne. Je zou echter zo tussen de bedrijven door wel een beetje cement tussen de stenen van de schoorsteen kunnen smeren. Dan heb je meteen een indrukwekkend gedenkteken om je te herinneren aan de ontdekking van de verloren postzak."

„Hm, ja," zei meneer Beam, „ik zou graag even willen horen, hoe jullie die postzak precies hebben gevonden. Maar dat moet dan wel een andere keer gebeuren. Als er niet meer van jullie gading in deze stapel post ligt, dan pak ik de rest nu weer in. Mijn vrouw zal woedend zijn, als ik te laat ben voor het eten."

Twee uur later spreidde Dodey een roodgeruit tafellaken uit over de tafel in het zomerhuisje. Ze neuriede een paar regels van het wijsje uit de bergen, dat Sim in de schuur voor hen had gespeeld en dat later zo spookachtig over de Schoorstenen had geklonken. Ze zette de borden neer, legde er de messen en vorken bij en ging naar de keuken terug.

Een pan met uien stond op de kachel te sudderen. Daarnaast een pan met gehakte biefstukjes. Een paar passen verderop glom haar de grote vierkante oven tegemoet, waarin ze een tarwebrood aan het bakken was en waaruit al een even doordringende geur opsteeg als uit

de pan met uien. Ze keek op de klok. Nog een paar minuten. . .

„Alle mensen, wat een stank!"

Bobbies opmerking, die meer eerlijk dan beleefd was, maakte, dat Dodey regelrecht naar de deur van zijn kamertje liep. . . „Als het je hier niet bevalt, Robert Bonner junior, ga dan naar de grot, dan kun je daar bonen eten."

Bobbie zat met zijn rug naar haar toe Hij sloeg een blad om van zijn postzegelalbum en zei niets

„Vader vindt het vast wel fijn dat hij jouw deel van het tarwebrood erbij krijgt!" Met deze woorden liep Dodey terug naar de keuken.

Ze nam een pannelap, draaide de brander uit en deed de oven open. Het goudbruine brood zag er precies zo uit, als mevrouw Tennisson haar voorspeld had, dat het zou worden. Als het net zo heerlijk zou smaken als het er uit zag, dan zou ze haar moeder wat te vertellen hebben als de zomer voorbij was!

De voordeur sloeg dicht en even later kwam meneer Bonner de keuken binnen met de woorden: „Ha-ha! Wat ruik ik hier voor heerlijke geuren?"

„Uien en tarwebrood," jammerde Bobbie, terwijl hij uit zijn kamer kwam. „Hebt u Sim en Chris nog gezien?"

„Ja. Ze waren in de winkel bezig om een kast te verzetten, terwijl mevrouw Leach erbij stond als een slavendrijfster. Die oude grotbewoner is nog zo sterk als een paard."

„Gunst, vader," zei Bobbie, die net deed alsof hij zich vreselijk gekrenkt voelde. „U hebt al die tijd al geweten dat Chris Leach de oude man was, en u heeft het ons niet verteld. Dacht u dat u uw eigen kinderen niet kon vertrouwen?"

Vader lachte.

„Ten eerste wist ik het niet de hele tijd, zoals jij het noemt, nog niet eens zo erg lang. Ten tweede heb ik meer vertrouwen in jullie dan misschien wel goed is en ten derde had ik aan Sim beloofd dat ik de oude Chris niet zou verraden. en ik ."

Hij zweeg, toen Dodey binnenkwam met twee dampende schalen, die ze op tafel zette. Hij zette grote ogen op, likte zijn lippen af en zonder verder nog een woord te zeggen trok hij een stoel bij de tafel

Hoewel Dodey de maaltijd haastig had klaargemaakt, waren haar beide „mannen" het erover eens, dat dit het beste was, dat ze met haar drie petroleumbranders tot dusver had geproduceerd.

„Ik hoop," zei Bobbie langs zijn neus weg, terwijl hij zijn nagels bestudeerde, „dat je je nu eens wat meer als een echte huisvrouw zult gaan gedragen, nu het geheim van de Schoorstenen is opgelost. Mijn grote teen steekt al meer dan een week door mijn sok."

Dodey wierp hem een dreigende blik toe. „Als ik je nog een keer zo hoor praten, dan zal ik ervoor zorgen, dat je zult wensen, dat je maar in een grot woonde!"

„Tut, tut," zei vader

„Dat is nog niet eens zo'n gek idee," zei Bobbie belangstellend. „We zouden een paar dekens mee kunnen nemen, de nodige potten en pannen en. . ."

„Jullie mogen de grot wel hebben van Chris," onderbrak vader hen. „Met alles wat erin ligt, ook de bonen. Hij heeft alleen zijn viool eruit gehaald, zijn gereedschap en de lantaarn. En ook zijn geweer, maar hij zegt dat hij het zal opbergen, zodat het hem niet meer aan de periode kan herinneren, dat hij voor holbewoner speelde."

„Denkt u dat hij nu met zichzelf in het reine is gekomen?" vroeg Dodey.

„Dat geloof ik inderdaad. Het zal nog wel een poosje duren, voordat hij weer aan het normale leven is gewend. Maar regelmatige maaltijden, warme baden en een goed bed zullen langzamerhand die wilde blik in zijn ogen wel doen verdwijnen. Het klinkt jullie misschien vreemd in de oren, maar onze oude man van de Schoorstenen heeft, totdat hij in die grot ging wonen, een heel normaal leven geleid en hij is eigenaar van een welvarende kalkoenenfokkerij in Noord-Carolina."

„Kalkoenen?" Bobbies mond viel open van verbazing.

„Daar kan ik nog aan toevoegen," vervolgde meneer Bonner, „dat hij van plan is die kalkoenenfokkerij te verkopen en dat hij de rest van zijn leven hier wil doorbrengen. Hij wil helpen met de verkoop van antiquiteiten en af en toe vioolspelen met Sim. . . En, wat ik zeggen wou, weten jullie waarom hij met Sim naar Somerset geweest is op die dag dat wij de Schoorstenen hebben bezocht?"

„Om nieuwe patronen voor zijn geweer te kopen?" raadde Bobbie

Vader schudde zijn hoofd. „Net als ieder ander mens weleens heeft, had hij kiespijn. Hij ging gewoon naar de tandarts "

„Wie zou dat nu gedacht hebben," lachte Dodey. „Misschien was hij door die kiespijn wel zo kwaadaardig geworden."

„Dat is heel goed mogelijk."

Vader stond op en liep naar de haard. „Ik geloof dat ik maar eens een vuurtje ga maken na die storm."

Nadat ze de vaat hadden afgewassen, kwamen Dodey en Bobbie bij vader en Sheila voor het knappend houtvuur zitten. Dodey had nog nooit eerder een dag meegemaakt, die zo vol belevenissen was geweest als de dag van vandaag. Ze vond het heerlijk, dat ze zich nu eindelijk eens kon ontspannen en gezellig op de sofa kon zitten. Ze zuchtte tevreden. Ze hoefde niet meer aan stenen te rukken, ze hoefde niet meer hard te lopen met een postzak op de rug, ze hoefde niet meer wanhopig in bomen te klimmen. . .

„Lilie de Wit is gevonden," zei vader opeens.

Twee paar ogen keken hem vol spanning aan.

„Ze was naar haar oude hutje op de Grote Woeste Berg gegaan Ze hebben haar meegenomen naar het ziekenhuis in Somerset. Ze komt niet meer terug." Hij zweeg en keek in het vuur. „Ze is oud," zei hij zacht, „heel erg oud."

„Was Lilie werkelijk een medeplichtige

Ze neuriede een paar regels van het wijsje.

van de oude man?" vroeg Bobbie na een eerbiedige stilte.

Vader knikte. „Sim heeft me verteld dat die twee werkelijk samenwerkten. Hoewel Chris zelf niet in hekserij geloofde, kent hij wel de zenuwslopende uitwerking, die toverspreuken kunnen hebben op de bijgelovige bewoners van het bergland Hij was slim genoeg om zich te realiseren dat het feit, dat de mensen Lilie voor een heks hielden, hem de grootst mogelijke vrijheid zou geven bij de Schoorstenen. Ik weet niet of de overeenkomst ook inhield dat Lilie voor haar praktijken met geld werd betaald. Ik denk van niet. Oude Lilie was veel te blij dat ze haar lugubere zwarte kunst nog een tijdje kon beoefenen, voordat ze zou sterven."

„Ik weet eigenlijk niet," mijmerde Dodey, „of ik medelijden met haar heb of niet. Misschien zou ze wel aardiger geweest zijn, als ze niet zo lang alleen gewoond had. Maar meneer en mevrouw Leach zijn toch vriendelijk voor haar geweest. Toch geloof ik dat ik met haar te doen heb. Hoewel, ze heeft met opzet dat schilderij van de muur gegooid en toen gaf ze de schuld aan de uil. Maar toch..."

Haar vader begon te lachen. „Probeer je er maar niet verder in te verdiepen Het wordt nogal ingewikkeld... Tussen haakjes, ik heb meneer Yancy nog opgebeld, toen ik bij de familie Leach was. Hij had een boodschap voor jullie."

„Over de postzegels?" Bobbie schoot overeind.

„Ja, daar ging het ook over. Hij zei dat hij persoonlijk de families zou opzoeken die de oude brieven krijgen. Hij zal dan vragen of ze de oude enveloppen met de postzegels willen meegeven voor jou!"

„Mieters! Dan geef ik hem de helft ervan voor zijn eigen verzameling."

„Dat is erg aardig," zei vader. „En nu het voornaamste van de boodschap van meneer Yancy. Jullie beloning zal je worden overhandigd, zodra alle gegevens op een behoorlijke manier door de papiermolen van het departement van de posterijen zijn gedraaid."

„Jippie! Geld!" Bobbie kon haast niet langer stilzitten. „Ik ga meteen een reuzegroot postzegelalbum kopen met een echt leren band . . "

„En," viel Dodey hem in de rede, „dan koop ik voor jou een reuzegrote doos met schoenpoets om de band mooi glimmend te houden."

„Ik ga ook een fiets kopen," zei Bobbie weer. „Dan kan ik zo af en toe eens uit de buurt gaan van zekere dames, als die al te vervelend worden."

„Dat is leuk!" lachte Dodey. „Wat zal ik het hier dan heerlijk rustig hebben! Dan kan ik tenminste ongestoord genieten van de draagbare grammofoon, die ik ga kopen."

„Mij best. Maar pas op dat je niet met je grijpvingers aan de camera en de diaprojector komt, die ik ga kopen."

„Daar heb ik helemaal geen belang bij, want ik ga een filmcamera kopen met kleurenfilms en een projectiescherm met geluidsweergave. . ."

„Die past dan mooi bij mijn kaartjesautomaat en mijn patates-frites-kraam," zei Bobbie weer.

„Nu is het wel genoeg!" Vader stak zijn hand op. „Op die manier is je geld al lang op en komen jullie nog diep in de schuld te zitten."

Dodey lachte. „Nou, ik koop in ieder geval wel een grammofoon. En een dagboek. . ."

Ze liep naar de open deur en keek naar buiten. De bossen aan de Paradijsbaai lagen aan haar voeten als een zacht, bleekgroen kleed, dat zich tot de horizon uitstrekte om daar te vervagen in een maanbeschenen nevel. . . Ze lagen daar koel en zwijgend. En hoewel ze hun grote geheim pas hadden prijsgegeven, leek het wel alsof ze nog een hele reeks beloften aan avonturen en ontdekkingen inhielden. In de weken die ze nog in het zomerhuisje zouden doorbrengen, stond hun nog menige spannende belevenis te wachten, daar was Dodey diep van overtuigd.

EINDE

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Jitske Herder, BB-wijk 2, Dr.-Compagnie (Fr.), wil corresponderen met een jongen of meisje van veertien jaar uit Nederland, het voormalige Nieuw-Guinea of de Ned. Antillen. Hobby's: zwemmen, lezen, sport, voetbalfoto's, foto's van filmsterren en tekenen. • *Albert van Hamme (14), Bosstraat 4, Beerzel, Antwerpen, België*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: fietsen, trekken, fotografie, voetbal en wielrennen. • *Anneke (10)* en *Marietje (14) Bergmann, Hoofdkanaal WZ 130, Emmer-Compascuum (Dr.)*, willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd. • *Annie von Kleef (14), Binnen 26, Dussen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. Hobby's: paardrijden, foto's van filmsterren en zangers. • *Rina van Dun (15), Galderseweg 32, Galder (Ulvenhout)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd of iets ouder uit België of Duitsland. Hobby's: lezen, foto's van filmsterren. • *Agatha Vink, Prinses Marijkeweg 65, Meerkerk (Z.-H.)*, wil corresponderen met een meisje van elf jaar. Hobby's: paardrijden, sport, foto's van filmsterren. • *Rietje van Rooyen (9), Herenweg 11, Maarssen (Utr.), post Tienhoven*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. • *Jannie van Rooyen (14), Herenweg 11, Maarssen (Utr.), post Tienhoven*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. Hobby's: schaatsen, zwemmen, lezen, sportfoto's. • *Jeanne van Rooyen (17), Herenweg 11, Maarssen (Utr.), post Tienhoven*, wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd of iets ouder. Hobby's: foto's van Cliff, zwemmen, schaatsen en fietsen. • *Hanny v. d. Bergh (14), Meeuwstraat 39, Tiel*, wil corresponderen met een jongen of meisje tussen veertien en zestien jaar. Hobby's: zwemmen, tennissen en moderne muziek. • *Anja van Otterdijk, Strijpsestraat 42, Eindhoven*, wil corresponderen met een meisje van elf jaar. • *A. Beijk, Rusthofflaan 34, Sassenheim*, geeft dertig suikerzakjes in ruil voor vijf postzegels van Zuid-Amerika, Afrika, Indonesië, Rusland en het Midden-Oosten. • *Jaap Glas, Hoofdstraat W 103, Uithuizen (Gron.)*, geeft scheepsfoto's, speldjes en lucifersmerken in ruil voor postzegels. Ook wil hij corresponderen met een jongen van veertien jaar, die postzegels spaart. • *Joke Fonville (16), Lange Nieuwstraat 85, Utrecht*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd uit Blaricum of omgeving. • *Anja Podt (14), Prinsenstraat 13, Nijverdal (Ov.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Engeland. Hobby's: lezen, foto's van filmsterren. Wie kan haar aan een adres helpen? • *Maartje Neleman (15), Ommoordseweg 92, Rotterdam-13*, wil corresponderen met een jongen of meisje uit Nederland. Hobby: gitaar spelen. • *Gonny Podt (10), Prinsenstraat 13, Nijverdal (Ov.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd uit Nederland. Hobby's: sigarebandjes, handwerken, lezen. • *Yvonne Schoorl (15), Bilderdijkstraat 9, Zandvoort aan Zee*, wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar. • *Elly Vorst, Paulusweg 40, H. I. Ambacht (Z.-H.)*, en *Nelly Bijkerk, Paulusweg 42, H. I. Ambacht (Z.-H.)*, willen corresponderen met twee vrienden van veertien jaar. • *Winnie Zwarts (13), Sint-Amandusstraat 21, Maastricht*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren, postzegels, lezen. • *Henk van Rosmalen (16), Broekstraat 15, Arnhem*, wil corresponderen met een meisje tussen vijftien en achttien jaar. Hobby's: postzegels en foto's van filmsterren. • *Wietske Visscher (15), H.B.-straat 19b, Woldendorp (Gron.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Rita v. d. Grift (18), Jan v. d. Heydestraat 210, Hilversum*, wil corresponderen met een jongen van negentien of twintig jaar. • *Ans Blaauwijkel (18), Chris de Wetstraat 40, Enschede*, wil corresponderen met een jongen of meisje van achttien of negentien jaar. • *Anny Kroos (18), Volkelseweg 6a, Boekel*, wil corresponderen met een r.k. jongen van negentien of twintig jaar. • *Koosje Sloot (13), Hoofdweg 108, Wapse gem. Diever (Dr.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd uit Arnhem of omgeving. Hobby's: foto's van filmsterren, sigarebandjes, suikerzakjes, lezen en zwemmen. • Twee jongens van zeventien en achttien jaar willen corresponderen met twee Ned. Herv. meisjes van hun leeftijd. Adres: *B. Looren, Hoofdstraat 110, Bergambacht (Z.-H.)*. • *Hans van Rijen (15), Olivier van Noortstraat 45a, Tilburg*, wil corresponderen met een Indische jongen van zijn leeftijd. • *Marian Slaats (12), Arent van 's-Gravezandestraat 3, Tilburg* en *Nettie Smits (13), Arent van 's-Gravezandestraat 1, Tilburg*, willen corresponderen met twee r.k. jongens van hun leeftijd. • *Hennie Pos (13), Woonark „Joma", Slotlaan, Nederhorst den Berg (N.-H.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: lezen en zwemmen. • *Annemarie Germers (13), Slagharen S 44, Overijsel*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van veertien of vijftien jaar. • *Jent Mur (17), Moleneind 61, Kortenhoef*, doet de volgende aanbieding: wie hem vijftig dubbele postzegels stuurt, krijgt er vijfenzeventig voor terug. • *Joke Smaal (11), Prinses Beatrixstraat 1, 's-Gravendeel (Z.-H.)*, wil corresponderen met een Indische jongen van haar leeftijd uit Nederland. Hobby's: schaatsen en zwemmen. • *Marleen Heller (15), Fellenoordstraat 69, Breda*, wil corresponderen met een r.k. jongen van vijftien of zestien jaar. Hobby's: lezen, zwemmen. • *Henk Ferkranus (13), Prinses Margrietlaan 4, Loenen a/d Vecht (Utr.)*, wil corresponderen met een Nederlandse jongen van zijn leeftijd of ouder, die in New York of Washington woont. Hobby's: postzegels, en luchtvaart. Wie kan hem aan een adres helpen? • *Marianne Koeman (19), Wrakkenweg 9, Rutten (N.O.P.)*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. Ook spaart zij proefmonsters. • *Marijke de Paus (11), Willem Barendszstraat 56, Dordrecht*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren, toneelspelen en lezen. • *Jan Blikman (12), Sweelincklaan 23, Leiden*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. Hobby's: foto's van Cliff en voetballen. • *Corrie Willemse (14), Prof. Poelstraat 33, Hilversum*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: postzegels, foto's van filmsterren en zwemmen. • *Bennie Willemse (15), Prof. Poelstraat 33, Hilversum*, wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd. Hobby's: postzegels en zwemmen. • *Ria van Gaalen (15), Huizerweg 26, Blaricum*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd of iets ouder. • *Piet de Boer (15), Gildenlaan 16, Velsen-Noord*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Kees Quaak, Rijksstraatweg 408, Rijsoord*, wil corresponderen met een jongen van dertien of veertien jaar, die op een boerderij woont. • *Carola Barth, Ambrosiuslaan 103, Amstelveen*, wil corresponderen met een jongen, niet r.k., van veertien of vijftien jaar. Hobby's: moderne muziek, foto's van filmsterren en sport. • *Helma van Osch (15), Toon Boisiusstraat 45, Schijndel (N.-Br.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. Hobby's: lezen, dansen, postzegels. • *Marry van Oosterwijk (15), Putselaan 162b, Rotterdam-Zuid*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: schaatsen en moderne muziek. • *Henny van Brakel, M. v. Rossumsingel 89, Zaltbommel*, doet de volgende aanbieding: wie postzegels stuurt, krijgt er andere postzegels of voetbalemblemen voor in ruil. • *Ria Hagewoning(16), Hoogmadeseweg 62a, Leiderdorp (Z.-H.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje uit Frans-België en met een jongen of meisje uit het noorden van Nederland, liefst van zestien of zeventien jaar en niet r.k. Hobby's: zwemmen, schaatsen, moderne muziek en Franse chansons. • *Margriet Geling, Hoofdkanaal O.Z. 81, Emmer-Compascuum (Dr.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van vijftien of zestien jaar uit Arnhem, Nijmegen of Utrecht. • *D. de Pree, Westkerkstraat 22, Colijnsplaat (Zld.)*, wil corresponderen met een jongen van twaalf of dertien jaar uit Friesland. Hobby's: schaatsen, zwemmen en voetballen. • *Ria Gommers, Margrietstraat 16, Budel-Dorplein (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. • *Regie van Gool (14), Benedictusstraat 34, Tilburg*, wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. • *Hans Barnhoord (18), v. d. Wervestraat 22, Wassenaar (Z.-H.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, dat aan de Noordzeekust woont. • *Sietske van Klaveren (15), Roëllstraat 1, Delft*, zoekt een correspondentievriend of vriendin van ongeveer haar leeftijd. Hobby's: muziek, lezen en gitaar spelen. • *Anneke Hoenderdos (16), L. v. Overvest 43, Delft*, wil corresponderen met een jongen of meisje van ongeveer haar leeftijd. Hobby's: suikerzakjes, teksten van moderne liedjes, foto's van Conny Froboess, lezen en zwemmen. • *Mientje de Rooy (12), Kerkeheidestraat 13, Rucphen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, schaatsen, lezen en suikerzakjes. • *Frida ten Brinke, Dr. Damstraat 12, Kampen (Ov.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van ongeveer zestien jaar.

MUG en MIK

VRAGEN STAAT VRIJ

Kunt u mij enkele gegevens verstrekken over de zanger Jacques Brel?
Herman Genet, Amsterdam

Jacques Brel, de drieëndertigjarige Belgische dichter-zanger, die ook in Nederland grote populariteit geniet, is geboren in Brussel. Hij is van Vlaamse komaf, maar spreekt het Nederlands moeilijk. Zijn vader is directeur van een kartonfabriek. Het was oorspronkelijk de bedoeling, dat Jacques zijn vader in het bedrijf zou opvolgen, maar daar is niets van gekomen, want de jonge Brel gaf er de voorkeur aan zijn brood te verdienen met het componeren en zingen van liedjes. In het begin trad hij op in ziekenhuizen, sanatoria en tehuizen voor bejaarden. Daarna probeerde hij zijn geluk bij de Brusselse radio-omroep, maar hij werd geweigerd. De Vlaamse Radio Limburg dacht er anders over en gunde hem een uitzending. Maar veel verder kwam hij in België niet. Toen ging hij zijn geluk in Parijs beproeven en daar begon zijn ster al spoedig te rijzen. Na een moeilijk begin werd hij een gevierd zanger.

Jacques Brel

Nu is hij in heel Europa en daarbuiten bekend en van zijn grammofoonplaten worden er gemiddeld meer dan honderdduizend verkocht. Jacques is nu een druk bezet artiest. Hij is getrouwd en heeft drie dochters. In Nederland zijn de meeste van zijn liedjes vertaald door Ernst van Altena. Jacques' hobby's zijn biljarten en muziek. Zijn lievelingscomponist is Ravel.

Cliff Rendall

SCIENCE FICTION

HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

DE BEMANNING VAN HET RUIMTESCHIP ASAR 210 IS IN CONTACT GEKOMEN MET DE GEHEIMZINNIGE MATIC EN ZIJN ROBOTS. OP BEVEL VAN MATIC ZIJN RENDALL EN ZIJN METGEZELLEN NAAR DE UITGEHOLDE ASTEROÏDE GEKOMEN, DIE ZICH DICHT BIJ HUN RUIMTESCHIP VOORTBEWEEGT. ZE HEBBEN INTUSSEN GEMERKT, DAT MATIC ZELF NIET IN DE ASTEROÏDE AANWEZIG IS, MAAR VAN ONGEVEER VIER LICHTJAREN TOT HEN SPREEKT.

DIE BOLLEN ZIEN ER GRIEZELIG ECHT UIT, MAAR TOCH ZIJN ZE NIET HIER! IS HET WERKELIJK EEN SOORT GEPROJECTEERD BEELD?

IK WIL WETEN OF DIE ROBOTS ECHT ZIJN. OPGELET!

9

ALSJEBLIEFT! IK KON HET STEENTJE DWARS DOOR DIE ROBOT HEEN WERPEN! DIE DINGEN ZIJN DUS OOK NIET ECHT! OP ONVERKLAARBARE WIJZE WORDEN ZE VAN ERGENS UIT DE RUIMTE HIER, ZELFS DWARS DOOR ALLE WANDEN HEEN, GEPROJECTEERD. DAT VERKLAART OOK, WAAROM WE HEN DOOR DE WAND VAN ONS RUIMTESCHIP HEBBEN ZIEN BINNENKOMEN!

EEN STERK STAALTJE, CLIFF! TECHNISCH KNAP, MAAR...

BEWONERS VAN TERRA! ALS U VAN UW VERBAZING BEKOMEN BENT, WILT U ZICH DAN GEREED HOUDEN OM HET VOLGENDE BEVEL OP TE VOLGEN?

WIE OF WAT BEN JE EIGENLIJK, MATIC? IK VERDENK JE ERVAN, DAT JE MET BEHULP VAN DE VIJF LICHTENDE VIERKANTEN ONS SCHIP UIT ZIJN BAAN HEBT GETROKKEN! WAT BEN JE NU MET ONS VAN PLAN?

ALLEEN UW LAATSTE VRAAG WORDT BEANTWOORD. LUISTER! U EN UW METGEZELLEN MOETEN DADELIJK ONDER HET TOESTEL GAAN STAAN, DAT DOOR DE ROBOTS WORDT OPGESTELD. VERVOLGENS WORDT U, VELE MALEN SNELLER DAN HET LICHT, VERPLAATST NAAR HET VEERTIG BILJOEN KILOMETER VERDER GELEGEN KAUN-ALTABARIAN!

MAAR... HOE IS DAT MOGELIJK? WE KUNNEN TOCH NIET...

ONDER HET TOESTEL WORDEN UW LICHAAMSATOMEN OMGEZET IN ELEKTRISCHE ENERGIE. VERVOLGENS WORDEN ZE OVERGEBRACHT NAAR HET VERRE KAUN-ALTABARIAN EN DAAR OPNIEUW IN MATERIE OMGEZET. U ZULT DAAR ONGEDEERD AANKOMEN. DE ROBOTS ZIJN OP DEZE WIJZE AL VELE MALEN OVERGEBRACHT

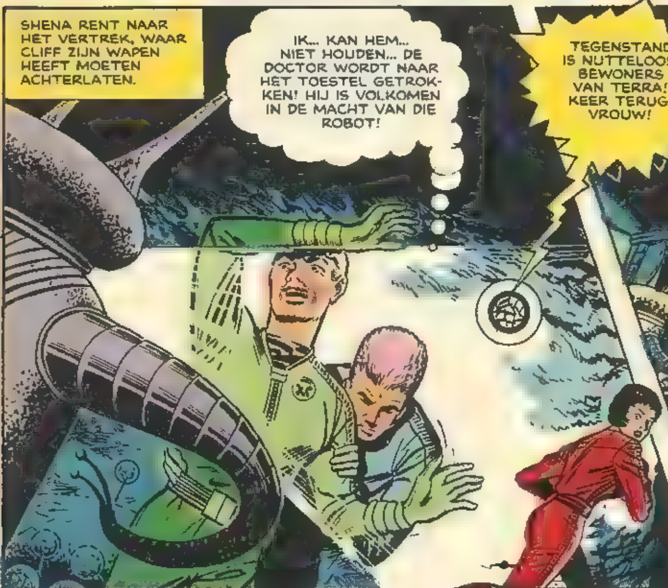
TRANSFERENTIE! HET BESTAAT DUS!

MAAR WIJ ZIJN GEEN ROBOTS, MATIC! JE HEBT NIET HET RECHT OM...

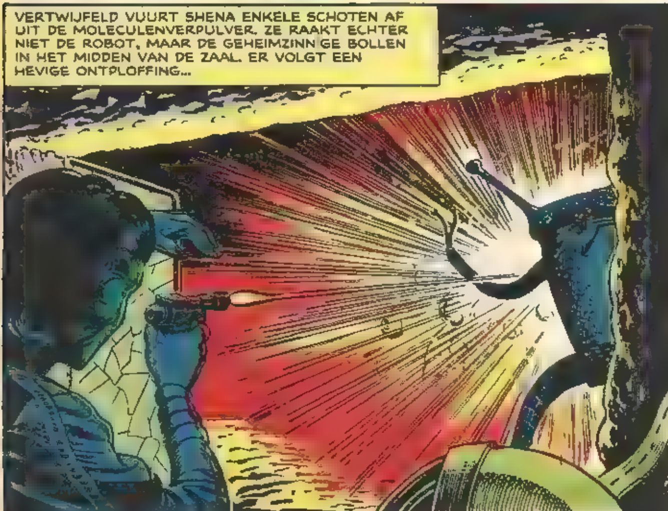
PAS OP! DE ROBOTS!

EEN VAN DE ROBOTS NADERT PLOTSELING DOCTOR DEVOON EN RICHT EEN LICHTSTRAAL OP HEM...
VERDRAAID! DAT LICHT! IK KAN NIET...
NIET IN DE LICHTSTRAAL KIJKEN, DOC!

ALS GEHYPNOTISEERD VOLGT DOCTOR DEVOON DE ROBOT. CLIFF TRACHT HEM WEG TE TREKKEN.
WE KUNNEN NIETS TEGEN DIE ROBOTS DOEN! HADDEN WE MAAR EEN WAPEN! HET PISTOOL VAN CLIFF?!?

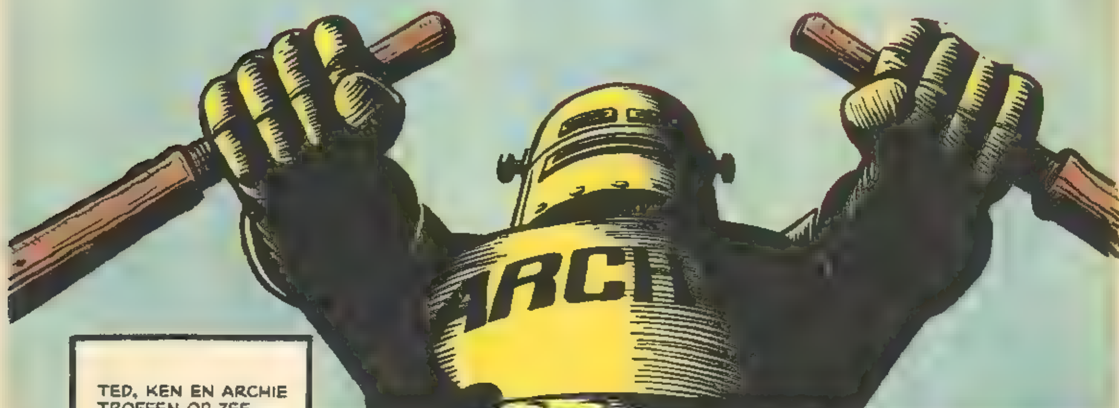

SHENA RENT NAAR HET VERTREK, WAAR CLIFF ZIJN WAPEN HEEFT MOETEN ACHTERLATEN.
IK... KAN HEM... NIET HOUDEN... DE DOCTOR WORDT NAAR HET TOESTEL GETROKKEN! HIJ IS VOLKOMEN IN DE MACHT VAN DIE ROBOT!
TEGENSTAND IS NUTTELOOS, BEWONERS VAN TERRA! KEER TERUG, VROUW!

VERSCHRIKKELIJK! EEN ROBOT HEEFT DOC AL ONDER HET TOESTEL GETROKKEN, EEN ANDER KOMT OP MIJ AF! IK MOET CLIFFS PISTOOL GEBRUIKEN OM...

VERTWIJFELD VUURT SHENA ENKELE SCHOTEN AF UIT DE MOLECULENVERPULVER. ZE RAAKT ECHTER NIET DE ROBOT, MAAR DE GEHEIMZINNIGE BOLLEN IN HET MIDDEN VAN DE ZAAL. ER VOLGT EEN HEVIGE ONTPLOFFING...

DE ROBOT IS WEG! MAAR... CLIFF! DOC! WAAR ZIJN JULLIE?

DE MAN VAN STAAL

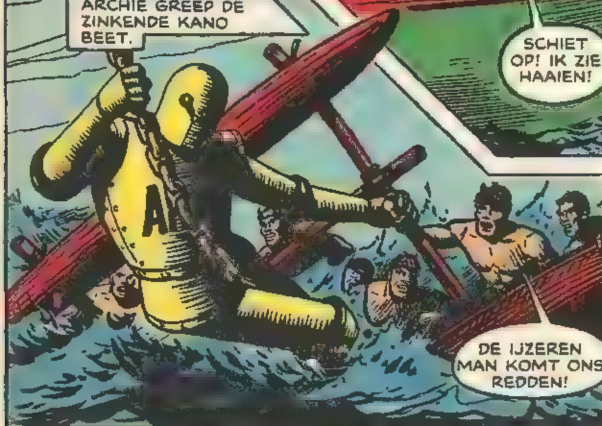

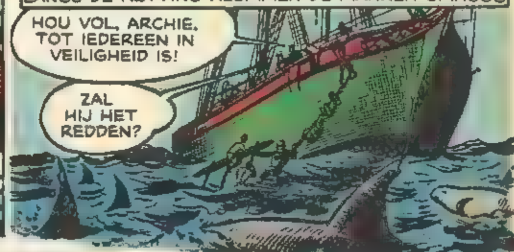
TED, KEN EN ARCHIE TROFFEN OP ZEE EEN ONBEMANDE SCHOENER AAN EN BRACHTEN HEM NAAR HET EILAND TAGARI. TOEN EEN KANO MET INBOORLINGEN DREIGDE OM TE SLAAN, KWAM ARCHIE DE MANNEN TE HULP.

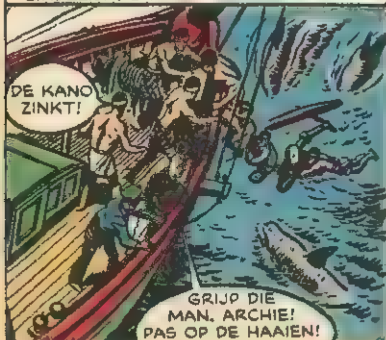
GELEID DOOR TED GLEED ARCHIE LANGS DE ANKERKETTING OMLAAG

VLUG, ARCHIE, RED DIE MENSEN!

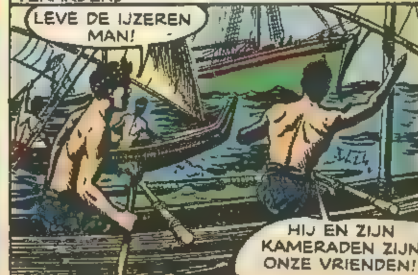
SCHIET OP! IK ZIE HAAIEN!

OP DE KADE KEKEN REIS EN KALDO TOE.
DAT IS PECH! DE INBOORLINGEN ZIJN DE BLANKEN EN HUN ROBOT DANKBAAR!
GEEN ZORGEN, KALDO! WE KRIJGEN DIE LUI TOCH WEL!

GRIMMIG VERVOLGDE REIS:
ZE HEBBEN DE MEEUW TERUGGEBRACHT EN DAAROM MOETEN ZE VERDWIJNEN! LUISTER, KALDO...

INTUSSEN OP DE MEEUW...
LAAT DE BOOT MAAR ZAKKEN, WE GAAN AAN LAND!

ARCHIE NAM DE ROEIRIEMEN TER HAND...
WE WORDEN ALS HELDEN ONTVANGEN!
JA, IEDEREEN IS ONS DANKBAAR!

GINDS IS EEN HANDELSPOST. IK GA VRAGEN OF ZE IETS OVER DE MEEUW WETEN!

EN ZO WERDEN ZE DOOR REIS ONTVANGEN.
GEFELICITEERD MET DE REDDING! KOMT U BINNEN!
DANK U WEL!

TED VERTELDE WAT HIJ WIST VAN DE MEEUW.
ER WAS NIEMAND AAN BOORD, HELEMAAL NIEMAND!
MISSCHIEN KUNT U ONS HELPEN?

REIS KNIKTE EN ZEI:
DE MEEUW IS EEN KEER HIER GEWEEST. DE KAPITEIN ZEI DAT HIJ PARELS ZOCHT!

TED SPRONG OP EN RIEP:
WEET U WAAR HIJ WILDE ZOEKEN? DENK GOED NA! DIT IS MISSCHIEN HEEL BELANGRIJK!
EH... JA... IN DE DUIVELSBAAI!

OP DAT MOMENT GEBEURDE ER IETS. DE INBOORLINGEN VERLIETEN HAASTIG DE KAMER.
WAAROM ZIJN ZE OPEENS ZO BANG?

Wie puzzelt er mee?

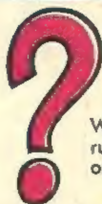
VERSCHUIFRAADSEL

In deze twee rijen van drie letters is een spreekwoord verborgen. Je kunt het vinden door de twee rijen langs elkaar heen te schuiven, net zolang, totdat je het spreekwoord kunt lezen. Dan zul je ook opmerken, dat er lettergroepjes overblijven, die dus alleen maar dienden om het spreekwoord te verbergen. Om je op weg te helpen vertellen we erbij dat je moet beginnen met de derde lettergreep van de linkerrij.

ECH	LON
BAN	ARV
GEE	STE
OKZ	RAN
ERV	NRO
BKU	OND
WRO	UUR
SGE	VRE
ZOL	EUP

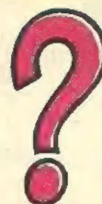
RAADSEL

Javaanse dolk +
hoeveelheid =
geslepen glas

RAADSEL

Wagen +
rund =
ouderwets rijtuig

RAADSEL

Bevestiging +
keukengerei =
land in Oost-Azië

VERBORGEN BLOEMENAMEN

In elk van de onderstaande zinnetjes is een bloemenaam verborgen.

1. De voetbalsport trekt vele liefhebbers.
2. „Willen jullie met dat spektakel eindelijk eens ophouden?" zei moeder.
3. IJshockey wordt in Canada sterk gespeeld.

VISITEKAARTJE

D. ROBIN
BEEK

Welk beroep heeft deze heer?

OPLOSSINGEN van de puzzels uit ons vorige nummer

VER-PUZZEL

VERSTAND
OVERDAAD
TOVERBAL
SLAVERNIJ
OLIEVERF
ZEEROVER

★ ★ ★

WAT HOORT BIJ ELKAAR?

DUIM	STOK	De
DRIE	TAND	cursieve
SLEUTEL	RING	letters
MOND	ORGEL	vormen
CIRKEL	ZAAG	het woord:
STER	APPEL	
BRAND	KAST	**STROZAK**

★ ★ ★

DIERENPUZZEL

KRAB	Op de eerste
REE	rij van boven
ELAND	naar beneden
KAT	lees je het
EKSTER	woord:
LAMA	**KREKEL**

★ ★ ★

ZOEK-DE-LETTER

ZEE -M-ACHT	De
KAR -A-VAAN	middelste
VLO -N-DER	letters
VER -D-RIET	vormen
CENT-R-AAL	het woord:
KAP -I-TAAL	
BES -L-UIT	**MANDRIL**

★ ★ ★

ZIEKENLIJSTJE

Seya Norder, Sanatorium Hellendoorn, Kinderafdeling K.A.5, Hellendoorn, zou graag wat post ontvangen. Zij spaart foto's van Anneke Grönloh, Willeke Alberti, Cliff Richard, Elvis, Sjoukje Dijkstra en Swiebertje

Antoon Laat (14), Sanatorium Dekkerswald, Kamer 20, Groesbeek, zou ook graag post ontvangen. Hij spaart postzegels en speldjes.

ANTWOORDEN

„WIE WEET HET?" VAN BLZ. 18.

1. Juffrouw C hoort niet in deze rij thuis. Zij draagt geen avondkleding.
2. Mantilla.
3. Blériot hoort in deze rij niet thuis. Hij was vlieger, de anderen waren componist.
4. A. Eerste violist (concertmeester) of solo-violist; B. Dirigent.
5. Sari.

WOORDREBUS

(R in G) (V in G) ER

VOORZETPUZZEL

1. AARDIG
2. ZUUR
3. ADDER
4. ENGTE
5. PRIJZEN
6. ACHT

Door voor elk van deze zes woorden één letter te plaatsen krijg je woorden met een heel andere betekenis. De omschrijvingen van deze nieuwe woorden zijn:

1. Met een baard
2. Hemelsblauw
3. Trapleer
4. Afmeting
5. Opstaan
6. Deel van een etmaal

Als je klaar bent, zal je zien dat de toegevoegde letters van boven naar beneden een woord vormen en wel de naam van een met gas of lucht gevuld voorwerp.

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

24 FEBRUARI 1958 WAS PRINSES BEATRIX OP REIS DOOR SURINAME EN DE NEDERLANDSE ANTILLEN. ZE WERD OVERAL HARTELIJK ONTVANGEN. OP 3 MAART KEERDE ZE NAAR NEDERLAND TERUG.

25 FEBRUARI 1941 WERD ER IN AMSTERDAM EN OMGEVING GESTAAKT ALS PROTEST TEGEN HET WEGVOEREN VAN JODEN UIT DE HOOFDSTAD. OP 22 FEBRUARI WAREN EEN AANTAL VRACHTAUTO'S VOL DUITSE SOLDATEN DE JODENWIJK VAN DE STAD BINNENGEREDEN. ZE MAAKTEN MEEDOGENLOOS JACHT OP DE JODEN. ER WERDEN DIE DAG BIJNA VIERHONDERD MENSEN OPGEPIKT. ZE WERDEN ONMIDDELLIJK NAAR DUITSE CONCENTRATIEKAMPEN GESTUURD. VAN DEZE VIERHONDERD JODEN KWAMEN ER SLECHTS TWEE LEVEND TERUG. VAN DE TACHTIGDUIZEND JODEN, DIE AMSTERDAM IN 1940 TELDE, WERD NEGENTIG PROCENT VERMOORD.

21 FEBRUARI 1907 VERGING TIJDENS EEN ZWARE STORM DE HARWICHBOOT **BERLIN** VAN DE GREAT EASTERN RAILWAY COMPANY OP DE NOORDERPIER TE HOEK VAN HOLLAND. BIJ DEZE RAMP KWAMEN HONDERDTWEEËNZESTIG MENSEN OM HET LEVEN. VIJFTIEN OPVARENDEN WERDEN DANK ZIJ HET MOEDIG OPTREDEN VAN ENIGE NEDERLANDERS GERED.

22 FEBRUARI 1848 BRAK ER IN PARIJS EEN REVOLUTIE UIT, DIE ZICH SNEL UITBREIDDE EN EEN EINDE MAAKTE AAN DE REGERING VAN KONING LOUIS PHILIPPE. HIJ VLUCHTTE NAAR ENGELAND. IN FRANKRIJK WERD DE REPUBLIEK UITGEROEPEN.

25 FEBRUARI 1963 STOND DE INTERNATIONALE SCHAATSWERELD VERBAASD OVER DE PRESTATIES VAN DE ZWEED JOHNNY NILSSON, DIE TIJDENS DE WERELDKAMPIOENSCHAPPEN IN TOKIO HET WERELDRECORD OP DE TIEN KILOMETER MET TWAALF SECONDEN VERBETERDE.

27 FEBRUARI 1942 WOEDDE DE SLAG IN DE JAVAZEE. DE NEDERLANDSE SCHOUT-BIJ-NACHT KAREL DOORMAN TROK AAN HET HOOFD VAN EEN INTERNATIONAAL VLOOTESKADER OP TEGEN DE JAPANNERS. HET VLAGGESCHIP VAN DOORMAN, DE KRUISER **DE RUYTER**, EN VELE ANDERE SCHEPEN VAN HET ESKADER WERDEN DOOR DE JAPANNERS IN DE GROND GEBOORD. KAREL DOORMAN VERDWEEN MET ZIJN SCHIP IN DE GOLVEN. HET ENIGE NEDERLANDSE VLIEGDEKSCHIP IS NAAR HEM GENOEMD.

21 FEBRUARI 1963 WERD HET GROOTSTE DEEL VAN DE LIBISCHE STAD BARC DOOR EEN AARDBEVING VERWOEST. ER WAREN ONGEVEER DRIEHONDERD DODEN. TWAALF DUIZEND MENSEN WERDEN DAKLOOS. HET AANTAL SLACHTOFFERS VAN DEZE NIET ZO ZWARE AARDBEVING WAS ZO GROOT, OMDAT DE HUIZEN VAN DE STAD ERG BOUWVALLIG WAREN.

26 FEBRUARI 1963 KWAMEN OP DE WESTERSCHELDE TWEE TANKERS MET ELKAAR IN BOTSING. EEN VAN DE SCHEPEN, DE **MIRAFLORES**, VLOOG IN BRAND. NEGEN OPVARENDEN KWAMEN OM HET LEVEN.

22 FEBRUARI 1957 MAAKTE IN KOREA EEN GROOT AMERIKAANS TRANSPORTVLIEGTUIG VAN HET TYPE GLOBEMASTER EEN NOODLANDING OP EEN BEVROREN RIVIER. AAN BOORD BEVONDEN ZICH HONDERDNEGENENVIJFTIG MILITAIREN, DIE MET VERLOF ONDERWEG WAREN VAN KOREA NAAR JAPAN. HET TOESTEL VLOOG IN BRAND. ER KWAMEN DERTIG MILITAIREN OM HET LEVEN.

23 FEBRUARI 1945 WISTEN AMERIKAANSE SOLDATEN NA HEVIGE GEVECHTEN MET DE JAPANNERS DE VLAG TE HIJSEN OP DE HONDERD METER HOGE BERG SURIBACHI OP HET VULKAANEILAND IWOJIMA.

28 FEBRUARI 1933 WERD HET GEBOUW VAN DE RIJKSDAG IN BERLIJN DOOR BRAND VERWOEST. DE BRAND WAS WAARSCHIJNLIJK AANGESTOKEN DOOR LEDEN VAN DE NAZIPARTIJ. DE NEDERLANDER VAN DER LUBBE KREEG ER ECHTER DE SCHULD VAN; HIJ WERD GEARRESTEERD EN TER DOOD VEROORDEELD.

29 FEBRUARI 1964 IS EEN SCHRIKKELDAG, EEN DAG DIE OM DE VIER JAAR TERUGKEERT. IN DE TIJD VAN JULIUS CAESAR WERD AL BEPAALD, DAT EEN VIERJAARLIJKSE CYCLUS 1461 DAGEN DUURT, ZODAT DE GEMIDDELDE DUUR VAN EEN JAAR 365 ¼ DAG BEDRAAGT.

EINDE DAGBOEK.

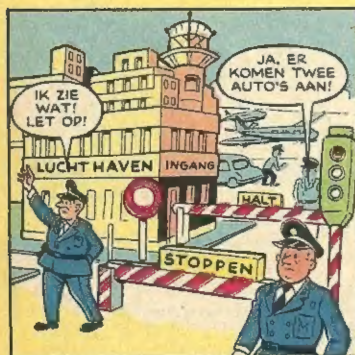

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Bij betaling per giro 5970, ten name van N.V. Drukkerij De Spaarnestad, a.u.b. vermelden: Abonnement Sjors.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.